

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

3 2019
ročník XV.

Lanžhot na fest

foto Petr Uher a Miroslav Petrle

OBSAH

Lanžhotské hody 2019	4	Edmund svobodný pán von Krieghammer ..	40
Slovo starosty	8	Záhadný náhrobní kámen	42
Výpis z usnesení zastupitelstva	12	Máte rádi řemeslný jarmark?	42
Společenská kronika	14	Zájezd ČZS	44
Velké díky	14	Cesta po USA	45
Ředitelka se rozloučila se školou	15	Moravský psí den	51
Josef Jožulka Uher	16	Seznamte se s novou aplikací	54
Otázkový dialog s Jožulkou Uhrem	21	Street dance pro všechny	56
Okénko knihovny	22	Přečtěte si kousek z mé duše	58
Poznááme poutní místa	23	Príměstský sportovní tábor 2019	60
Farní den 2019	26	Den koní 2019	61
Farní tábor aneb ve službách Karla IV.	28	Westernové závody v Lanžhotě již potřetí	62
Okénko školky	29	Skauský tábor	63
Okénko školy	31	Oddíl stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot	65
Hájek	33	Fotbalové soustředění v Němčičkách 2019 ..	66
Poezie	33	Klub mažoretek Valtice	67
Francouzi na hodech	34	O putovní pohár města Lanžhot	69

Kulturní akce

13. 9. - Předhodovní zpívání

14. 9. - Stavění máje

14. 9. - 17. 9. - Hody

21. 9. - 22. 9. - Hodky

30. 11. - Vánoční jarmark

26. 12. - Štěpánská zábava

26. 12. - Svatoštěpánské žehnání koní

27. 12. - Zakončení roku 2019

LANŽHOTSKÉ HODY 2019

Hodové folklorní akce, společenské události a zábavy, sportovní akce

STŘEDA 11. 9.

- 15.00 Hody ve školce - odchod průvodem z MŠ ke stárkovi
a stavění máje ve dvoře MŠ

PÁTEK 13. 9.

- 17.00 stavění máje v areálu Sokolské (tenisové kurty)
17.00 vernisáž výstavy - KOLÁŽE - Eva Černožorská
19.00 odhalení pamětní desky Boženy Šebetovské (Komárnov 19)
19.30 Předhodové zpívání mužského sboru a jeho hostů
sál restaurace Podlužan
20.00 hostinec U Zámečku - country kapela Čtyřlístek
20.00 Galerie vín - restaurace Šlajsa - Hodovní zábava - DJ Tonda

SOBOTA 14. 9.

- 10.00 fotbal TJ Sokol Lanžhot B - Sokol Šitbořice
14.00 výstava ve dvorní části muzea - KOLÁŽE - Eva Černožorská
14.00 - 18.00 místní muzeum a vyhlídka ve věži
15.00 předání stárkovského práva a stavění máje
20.00 hospoda U Bartošů - skupina THE TEACHERS
20.00 Moon Night open air Lanžhot/Hodovní diskotéka
areál Sokolské - DJ: Jirka Benada
20.00 Letní terasa restaurace Podlužan - hraje country kapela Čtyřlístek
20.00 Galerie vín - restaurace na Šlajsi - cimbálová muzika Dur
20.00 hostinec U Zámečku - hraje rocková kapela Pool Litters Hustopeče

NEDĚLE 15. 9.

- 8.00 ranní mše svatá
8.30 vyhlídkové lety vrtulníkem - škvárové hřiště za Šlajsou
10.30 fotbal TJ Sokol Lanžhot A - Sokol AFC Humpolec (Šlajsa)
10.00 hodová mše svatá
13.00 odchod šohajů z náměstí pro prvního stárka
14.00 - 18.00 výstava ve dvorní části muzea - KOLÁŽE - Eva Černožorská
14.00 - 18.00 místní muzeum a vyhlídka ve věži
14.30 sraz krojovaných děvčat a dětí u prvního stárka
(Marek Ciprys, Havlíčkova 16)
15.00 krojovaná zábava pod májů - DH TÚFARANKA
21.00 večerní zábava pod májů nebo v Podlužanu (dle počasí)
DH TÚFARANKA

PONDĚLÍ 16. 9.

- 8.30 mše svatá
Po mši svaté v 9.15 hodin bude společný odchod průvodem na hřbitov, kde vzpomeneme na všechny zemřelé spoluobčany. Pan farář Pavel Römer zve do průvodu i na vzpomínkovou pobožnost všechny občany i ty, kteří se nezúčastní mše svaté v kostele.
- 10.00 Letní terasa restaurace Podlužan - k poslechu a tanci hraje kapela ESSO
hostinec U Záměčku - DH LANŽHOTSÁ OSMA
- 14.00 -18.00 místní muzeum a vyhlídka ve věži
- 14.00 -18.00 výstava ve dvorní části muzea - KOLÁŽE - Eva Černohorská
- 13.00 **odchod šohajů z náměstí pro druhého stárka**
- 14.30 **sraz krojovaných děvčat, dětí, žen i mužů u druhého stárka (Jan Netopilík, Masarykova 49)**
- 15.00 **krojovaná zábava pod májů - DH ZLAŤULKA**
- 21.00 **večerní zábava pod májů nebo v Podlužanu (dle počasí)**
DH ZLAŤULKA

ÚTERÝ 17. 9.

- 15.00 **krojovaná zábava pod májů - DH ZLAŤULKA**
- 18.00 **odchod k úterním stárkům**

LANŽHOTSKE HODKY 2018

SOBOTA 21. 9.

- 08.30 **Hodovní turnaj v tenise - areál Sokolské**
- 20.00 **taneční zábava v sále Podlužan - DH PIVOŇKA**

Celý den se bude vybírat réž.

NEDĚLE 22. 9.

- 15.00 **zábava pod májů - DH HOVORANÉ**

V případě nepříznivého počasí se odpolední zábavy konají v sále Podlužanu.

Celá chasa
Vás všechny srdečně zve!

Mužáci z Lanžhota
a kulturní komise města Lanžhot Vás zvou na

Předhodové zpívání

13. září 2019 v 19.00 hod.
Slavnostní odhalení pamětní desky
zpěvačky B. Šebetovské, Komárnov č. 19

19.30 Předhodové zpívání
v sále Podlužanu

Vystoupí: Kosticko-tvrdoňský mužský sbor Mužský sbor Smolinské (SK)
Mužský sbor Ratíškovice Mužský a ženský sbor z Lanžhota
Mužský sbor Dolní Dunajovice sólisté a hosté

V průběhu večera bude vyhlášeno ocenění **Osobnost města Lanžhot 2019.**

Doprovod: Cimbálová muzika Guráš Vstupné: 100 Kč

Lanžhotští
stárci Vás
srdečně zvou na:

Tradiční krojované hody

14.-17. září 2019

k tanci a poslechu hraje:

DH Túfaranka (Ne)

DH Zlat'ulka (Po, Út)

na náměstí
v LANŽHOTĚ

Slovo starosty

Vážení a milí spoluobčané,

ocitli jsme se na počátku podzimu v hodovní době, v největším svátku lanžhotských tradic. A podobně jako každý správný hospodář v tuto dobu hodnotí úrodu v uplynulém období, pojďme si provést malou rekapitulaci dění ve městě.

Když se ohlédnu zpět, musím konstatovat, že i když máme kus roku ještě před sebou, ten letošní je kulturním životem doslova nabitý. Tolik akcí během jednoho roku jako letos v novodobé historii Lanžhota nepamatuji.

Kulturních a společenských akcí bylo samozřejmě víc, ale ve výčtu uvádím zejména akce, na kterých se nějakým způsobem podílelo město a jeho kulturní komise.

Některé akce byly již tradiční, jako například společenský ples města, dětský karneval, velikonoční krojová zábava i s účastí krojovaných dětí, Běh městem, Literární procházka pohádkovým Lanžhotem, Čarodějnický slet, Den matek, Jarní zpívání ženských sborů, Hasičské závody O putovní pohár města Lanžhot SDH, letní kino, Den

koní i Prázdniny v knihovně. Samozřejmě nás další ještě čekají - Předhodové zpívání, Lanžhotské hody, Vánoční jarmark a Oslavy konce roku. Ale i když se jedná o akce tradiční, vždy se pořadatelé snaží o ozvláštnění a vylepšení.

Letošní rok ovšem přinesl řadu novinek i kulturních a společenských událostí, z nichž některé jsou navíc neopakovatelné. Sem bychom mohli zařadit i tu první událost, kterou byla Veřejná rozhlasová nahrávka ke 100. výročí narození Boženy Šebetovské - Slaviček z Podluží. Tím, že tento pořad vysílal zároveň Český rozhlas, se ohlas rozšířil na území celého kraje. Podobně tomu bylo i v případě festivalu Moravský psí den. V tomto případě se jednalo o akci s celorepublikovým významem.

Město Lanžhot se podílelo i na organizaci nedávného fotbalového svátku, kterým se

Slaviček na Podluží 2019, 100. výročí Boženy Šebetovské, foto K. Paulíková

*Foto: Jaroslav Kicl***Zápas TJ Sokol Lanžhot - FC Baník Ostrava**

bezesporu stalo utkání MOL cupu mezi TJ Sokolem Lanžhot a FC Baníkem Ostrava. Díky úspěchům lanžhotského fotbalu tuto akci sledovalo přes tři tisíce diváků na stadionu a zápas byl přenášen i Českou televizí. Obrovské poděkování patří všem, kdo se podíleli a organizaci této jedinečné události.

Mezi ty další neopakovatelné akce bychom mohli vzpomenout divadelní představení Svatojánské drámy, koncert harfistky Kataríny Ševčíkové v obřadní síni, velké divadelní představení pod hvězdami Velká zebra za účasti známých herců v čele s Ondřejem Vetchým. Z podobného ranku nás ještě čeká show Miroslava Donutilla, na kterou se můžeme těšit v říjnu.

Kromě všech výše uvedených událostí město připravilo akce, které by mohly mít opakování i v budoucnu. Letošní novinkou byl Májový jarmark na náměstí. Nejen díky krásnému počasí byla tato akce hojně navštěvována. Zájem návštěvníků byl o výrobky a produkty našich šikovných občanů i o atmosféru při cimbálce. Poděkování patří nejen organizátorům, ale i spolkům, které se aktivně zapojily.

Další letošní novinkou bylo uskutečnění hudebního festivalu Lanžhot Na fest!, kde se návštěvníci mohli těšit z vystoupení známých hudebních interpretů – Sebastian, Arakain a Monkey Business. Dle ohlasů většiny zúčastněných to byla zdařilá akce. Přesto všechno je budoucnost tohoto festivalu nejistá, neboť jsme očekávali větší zájem ze strany návštěvníků. To ostatně platí u všech akcí, protože s přípravou všech podniků je hodně práce. Svou účastí tak rozhodujete o tom, zda se tyto akce budou opakovat. Jen tak ta práce má smysl.

Z výše uvedeného je však vidět, že v Lanžhotě to „žije“. Velké poděkování patří všem organizátorům, zejména kulturní komisi i všem, kdo se těchto akcí zúčastňují.

Ovšem nejen zábavou živ je člověk. I když máme za sebou hlavní dobu letních dovolených, během léta se podařilo zrealizovat také několik investičních akcí a projektů. Nutno zároveň dodat, že řada dalších projektů se zpracovává, připravuje se projektová dokumentace, čeká se na potřebná vyjádření a povolení a vyřízení stále větší byrokracie. Ten, kdo v poslední době reali-

Modernizace WC pro učitele na ZŠ

zoval stavbu rodinného domu, mi dá určitě za pravdu, neboť lhůty pro vyřízení všemožných povolení jsou čím dál delší. A ve veřejné sféře je vše ještě složitější.

Pro informaci bych rád zmínil, o které projekty se jedná. V červenci proběhly stavební úpravy dispozic šaten a zázemí pro učitelky v mateřské škole. Pedagogický personál tím získal moderní zázemí pro svou práci.

Na základní škole byly provedeny úpravy a modernizace WC pro učitele. Došlo i na nutné opravy rozvodů vody, které proběhly o prázdninách tak, aby nebyl narušen chod školy.

V srpnu byla rovněž dokončena přístavba prodloužení garáže pro nové hasičské auto. Velmi oceňuji aktivní přístup našich dobrovolných hasičů na této stavbě, byť v obecním majetku. Budiž jim jakousi odměnou

i právě vyráběný a v brzké době očekávaný nový dopravní automobil, který více než nahradí staříčkou avii. I na tuto plně vybavenou novou dodávku jsme vyřizovali žádost o dotaci, která k naší radosti nám byla přidělena.

Za vydatného přispění členů fotbalového oddílu se dokončuje potřebná oprava kabin na hřišti Pastvisko jako začátek plánované rekonstrukce celého areálu.

Už delší dobu probíhá příprava projektu modernizace hřiště zahrady mateřské školy. V současné době vybíráme firmu, která provede realizaci. Celková plocha dvora bude navíc rozšířena o dvůr sousedního domu, který město koupilo. Tento domek rovněž prochází přípravou na rekonstrukci tak, aby byl k dispozici pro spolkovou činnost v Lanžhotě, nebo třeba i pro „mamina klub“.

Jak už bylo dříve avizováno, brzy po lanžhotských hodech dojde k realizaci nového dopravního značení ve městě.

Z důvodu zvyšování ochrany obyvatel a majetku Lanžhota se připravuje další rozšíření dohledového kamerového systému. Nové kamery se tak objeví například na hřbitově, u smuteční síně i v domě s chráněnými byty. I když jsou konkrétní případy neveřejné, mohu prohlásit, že díky kamerovému monitoringu v Lanžhotě se zvýšila bezpečnost ve městě hlavně v oblasti důkazních materiálů při odhalování trestné nebo závadné činnosti. S rozšiřováním spolupráce s břevlanskou městskou policií souvisí i příprava na instalaci stacionárního radaru a měření rychlosti ve vybraných lokalitách.

Dokončuje se projektová dokumentace přístavby tribuny pro diváky ve sportovní hale a na rozšíření parkoviště u základní školy. Ještě před začátkem zimního obdo-

bí proběhne kompletní výměna vytápění sportovní haly i s přípravou na plánované rozšíření.

Připravuje se zpracování projektové dokumentace pro kompletní opravu ulic Příční I a II, včetně nových inženýrských sítí a dešťové kanalizace. Po dokončení plánů bychom chtěli pozvat všechny občany, kterých se stavba přímo bude dotýkat, na seznámení s projektem, abychom mohli zpracovat případné připomínky a úpravy.

Rovněž se dokončuje zpracování projektové dokumentace na opravu chodníků a rozšíření parkovacích míst v ulicích Gagarinova a MUDr. Kepáka. Než budeme moci přistoupit k opravě, bude třeba ještě získat potřebná povolení a následně vybrat zhotovitele.

Zároveň pokračujeme v modernizaci veřejného osvětlení dle projektu specializovaných odborníků na základě příslušných platných norem. Samotnou realizaci provádí odborná firma, která vyšla vítězně z výběrového řízení. Protože se jedná o zcela nový typ osvětlení, může se stát, že někde bude svítit více, než byli někteří zvyklí. Registrujeme totiž i stížnosti, že nová svítidla svítí někomu do oken ložnice více, než je žádoucí. Mohu ujistit, že pokud bude potřeba nějakým způsobem svítidla upravit, rádi předáme požadavky firmě, která provádí instalaci, aby provedla v rámci možnosti případné úpravy. Pro úplnost ještě dodám, že na financování této akce se nám podařilo získat dotaci, čímž jsme uspořili několik milionů korun z našeho rozpočtu.

A co nás v nejbližší době ještě čeká? V průběhu října bude probíhat konkurzní řízení na nového ředitele naší základní školy. Výběrová komise složená dle zákona ze zástupců školní inspekce, krajského úřadu,

zástupců pedagogů i zastupitelů bude mít nelehký úkol vybrat tu správnou osobu z řad případných zájemců.

Kromě stavebních investic probíhá celá řada jednání o dalším rozvoji města. V souvislosti s aktuálním stavem kanalizační a vodovodní sítě v Lanžhotě hledáme optimální řešení způsobu jejich správy a provozu. K této problematice jsme uspořádali pracovní jednání zastupitelů, kde na odborné dotazy byl přizván odborný náměstek VaK Břeclav, který nastínil možné způsoby řešení.

Další problematickou oblastí jsou probíhající jednání s Tělovýchovnou jednotou Sokol Lanžhot o budoucnosti podpory sportu. Dotace obce mohou být použity pouze na činnost, a to ještě v omezené míře. Ze zákona obec nemůže investovat veřejné prostředky do cizího majetku. Záměrem města je vybudování moderního sportovního a rekreačního areálu pod Lanžhotem na Šlajsi. Mohla by zde vyrůst nová sportoviště i s relaxačními prvky, včetně například koupacího biotopu. Aby totiž město mohlo investovat do rozvoje areálu, je nutné nejprve dořešit převod tohoto majetku do vlastnictví města. Tyto kroky jsou nezbytné i pro realizaci dalších investic v této lokalitě.

Jak vidno, v oblasti veřejného života se stále něco děje a já doufám, že se podaří věci řešit ku prospěchu všech.

Na závěr bych rád poděkoval všem, kdo v rámci předhodového úklidu uklidili třeba i část veřejného prostranství, protože vzhled a úklid města je záležitostí nás všech.

Váš starosta

Výpis z usnesení ze 4. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 18. 6. 2019

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

SCHVALUJE:

Z4/19/2 program jednání:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatelky
4. Zpráva o činnosti
5. Plnění rozpočtu k 31. 05. 2019
6. Schválení Závěrečného účtu města Lanžhot za rok 2018
7. Schválení účetní závěrky města Lanžhot za rok 2018
8. Návrh rozšíření investičních záměrů na rok 2019
9. Doplnění zřizovací listiny Mateřské školy Lanžhot
10. Převod nemovitosti – prodej pozemku parc. č. KN st. 1705/2
11. Převod nemovitosti – prodej pozemku parc. č. KN st. 1720 a KN 2619/127
12. Převod nemovitosti – prodej pozemku parc. č. KN st. 2093
13. Směna pozemků
14. Přenesení pravomoci ZM na RM
15. Program rozvoje města Lanžhot na období 2019 - 2025
16. Návrh na vyhlášení CHKO
17. Zařazení projektů na zadržování vody v krajině
18. Diskuse
19. Závěr

Z4/19/3 **SCHVALUJE** ověřovatele zápisu Mgr. Antonína Hostinu a Ing. Aleše Uhra a zapisovatelku paní Annu Moučkovou

Z4/19/5 **BERENA VĚDOMÍ** plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 5. 2019

Z4/19/6 **VYJADŘUJE SOUHLAS** s celoročním hospodařením města Lanžhot za rok 2018, a to bez výhrad, a schvaluje Závěrečný účet města Lanžhot za rok 2018 včetně zprávy nezávislého auditora o výsledku přezkoumání hospodaření města za rok 2018

Z4/19/7 **ROZHODLO** poměrem hlasů 20 : 0, že schvalovaná účetní závěrka poskytuje v rozsahu skutečností posuzovaných podle § 4 vyhlášky č. 220/2013 Sb., o požadavcích na schvalování účetních závěrek některých vybraných účetních jednotek, věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví, finanční situace města Lanžhot a účetní závěrky k rozvahovému dni 31. 12. 2018

SCHVALUJE účetní závěrku města Lanžhot za rok 2018

Z4/19/8 **SCHVALUJE** rozšíření investičních záměrů města Lanžhot na rok 2019

Z4/19/9 **SCHVALUJE** doplnění Zřizovací listiny Mateřské školy Lanžhot o text:

„Zřizovatel povoluje příspěvkové organizaci níže uvedené okruhy doplňkové činnosti navazující na její hlavní účel, aby mohla lépe využívat všechny své hospodářské možnosti a odbornost svých zaměstnanců

1. pořádání odpoledních kroužků pro děti
2. organizování veřejných akcí sportovně - kulturního charakteru
3. pořádání odborných kurzů, školení a jiných vzdělávacích akcí

Doplňková činnost nesmí narušovat plnění hlavního účelu a předmětu činnosti organizace. Sleduje se odděleně a nesmí být ztrátová. Pro doplňkovou činnost mohou být využívány volné zdroje a organizace (pracovní síly a technické vybavení). Při provádění doplňkové činnosti se příspěvková organizace řídí příslušnými i právními předpisy.“

- Z4/19/10 SCHVALUJE** prodej nemovitosti pozemku parc. č. st. 1705/2 zastavěná plocha o výměře 2 m², který vznikl dle GP č. 859-35/2001 oddělením z pozemku parc. č. PK 2619/2 zapsaného v katastru nemovitostí na LV 10001, pro obec a k. ú. Lanžhot, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště v Břeclavi, xxx, za cenu, která je ve výši v místě a čase obvyklá, tj. 135 Kč/m²
- Z/4/19/11 SCHVALUJE** prodej nemovitostí pozemku parc. č. st. 1720 zastavěná plocha o výměře 21 m² a parc. č. 2619/127 ostatní plocha o výměře 79 m², které vznikly dle GP č. 897-140/2001 oddělením z pozemku parc. č. PK 2619/2 zapsaného v katastru nemovitostí na LV 10001, pro obec a k. ú. Lanžhot, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště v Břeclavi, xxx, za cenu, která je v místě a čase obvyklá, tj. 135 Kč/m² za zastavěnou plochu a 50 Kč/m² za ostatní plochu
- Z/4/19/12 SCHVALUJE** prodej nemovitosti pozemku parc. č. st. 2093 zast. pl. o výměře 20 m², který vznikl dle GP č. 2127-1/2019 oddělením z pozemku parc. č. PK 2619/2 zapsaného v katastru nemovitostí na LV 10001, pro obec a k. ú. Lanžhot, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště v Břeclavi, xxx, za cenu, která je v místě a čase obvyklá, tj. 135 Kč/m²
- Z/4/19/13 NESCHVALUJE** směnu pozemku parc. č. PK 1712/1 ve vlastnictví pana xxx za pozemky ve vlastnictví města Lanžhot parc. č. KN 1724/81, KN 1724/82, KN 1724/83, KN 1724/ 84, KN 1724/85 a KN 1724/86
- Z/4/19/14 SCHVALUJE** účast města Lanžhot v dražbách s cílem nabývání pozemků do vlastnictví města Lanžhot s tím, že svěřuje ve smyslu ustanovení § 85, písm. n) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodování v konkrétních případech radě města
- Z/4/19/16 BERE NA VĚDOMÍ** informace Rady města Lanžhot k materiálu „Návrh na vyhlášení CHKO v oboře Soutok Lanžhot“
- Z/4/19/17 BERE NA VĚDOMÍ** informace Rady města Lanžhot k materiálu „Zařazení projektů na zadržování vody v krajině, protipovodňových opatření a opatření přírodě blízkých do plánu společných zařízení v rámci komplexních pozemkových úprav“

Společenská kronika

Narozené děti

Magdaléna Kuřítková
Viktor Vašek
Lucie Bilkovičová
Šimon Hrubý
Viktorie Hrnčířová

Úmrtí

Marie Hošková, 79 let
Jan Ciprys, 80 let
Josef Luňák, 71 let
Božena Surá, 78 let
Vavrinec Bertlan, 68 let
Miroslav Svačina, 72 let
Terezie Bartošíková, 84 let

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu zpřísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzávěrkou zpravodaje. Za pochopení děkuji. Hana Tučková

Velké díky

Martina Srholcová

Čtyřicet tři let a dva měsíce. Pro některé nepředstavitelné, ale přesně tak dlouho pracovala paní Hana Tučková „na radnici“. Dalo by se říci, že to byl její druhý domov. Dokonce si zde našla i manžela. A jistě se všichni shodneme na tom, že to byla správná osoba na správném místě. Komukoli, kdo za ní přišel, se snažila, pokud to bylo jen trochu možné, vyhovět, pomoci nebo alespoň poradit.

Snad není v Lanžhotě člověka, který by s paní Hanou nepřišel aspoň jednou ve svém životě do kontaktu. Její práce, a to nejen na úřadě, totiž zahrnovala všechny životní etapy. Od vítání narozených dětí, přes svatby a stěhování, oslavy narozenin, až po samotný konec života.

Její šikovné ruce umí vyšívat, péct zákusky, zdobit dorty, dělat věnce... Zkrátka

nebojí se žádné práce. A sama říká: „Všecko co dělám, dělám ráda.“ A když něco děláte s radostí, tak to už je napůl hotovo!

Vždycky ctěla tradice a folklor. Proto si vzala za svou starost o muzeum, a pokud mohla, tak nevynechala žádnou muziku a chasu vždy podporovala. Jako členka kulturní komise se podílela na organizaci i ostatních kulturních akcích, kterých se

také účastnila. Starala se i o farní záležitosti a kostel.

Také nemůžeme zapomenout na její výbornou paměť, která funguje na 200 %. Aniž se podívá do záznamů, tak dokáže téměř o každém z nás povědět datum narození, adresu, rodinné příslušníky nebo třeba, kdo měl „jakú sukňu“ u muziky a po kom je přešíť.

Zkrátka paní Hana je všem známá, a to nejen v Lanžhotě!

Touto cestou chceme paní Haně poděkovat za všechnu práci a velké množství času, který jí věnovala, často na úkor vlastního pohodlí. A do dalších let popřát, nejen my, spolupracovníci, ale jistě i ostatní spoluobčané, hlavně zdraví a ještě mnoho krásných let prožitých v kruhu rodiny.

Energická a úspěšná ředitelka se rozloučila se školou

Eva Klvaňová

Uplynulé červnové dny patřily jako vždy školákům a ukončení školního roku. Letos naposledy podepsala všechna vysvědčení z pozice ředitelky školy Mgr. Helena Pláteníková, které skončilo funkční období a odchází do důchodu.

Helena Pláteníková nastoupila jako učitelka a zároveň zástupkyně ředitelky na lanžhotskou školu 1. srpna 2004 a v roce 2008 se stala ředitelkou.

Celkem strávila ve školství 38 let. Jak sama uvedla v posledním rozhovoru pro školní časopis: „Je to velká část života, která přináší krásné, nezapomenutelné i humorné chvíle a není to stereotyp, každý den přináší něco jiného.“

Žáci si určitě vzpomenu ne jen na její hodiny matematiky, ale především na tělocvik, na který se zaměřila při studiu učitelství 1. stupně na Masarykově univerzitě v Brně. Bavila ji nejen atletika, kdy přišla s nápadem uspořádat POLAMA (rozuměj „POdivný LANžhotský MARaton“) a zorganizovala deset ročníků Atletických

přeborů Podluží, ale věnovala se také tanci a její originální „vytančené“ polonézy, bez kterých se neobešel žádný školní ples, vždy patřily k tomu nejlepšímu.

Během svého působení zapojila školu do nejruznějších dotačních projektů, ať se týkaly hlavně vzdělávání – Edison, Pojďme se dotknout ICT, Výzva 56 (výuka

a poznávací zájezd do Londýna), Výzva 57 (dovybavení školní dílny) aj., nebo sportovních aktivit - Šachy do škol, Volejbalové míče do škol, Minivolejbal do škol aj. Za 11 let jejího působení ve funkci ředitelky proběhlo za finanční podpory zřizovatele několik rekonstrukcí na budovách školy a došlo k dovybavení učeben.

Josef Jožulka Uher skladatel, prozaík, básník a publicista

Převzato s diplomové práce

*Veroniky Prajkové, konzervatoř Kroměříž
s doplněním Jožulky*

Pan Josef Uher, od jeho deseti let přezdívaný JOŽULKA, se narodil na Popeleční (Škaredou) středu 1. března 1933 v Nové ulici v domě rodičů jeho matky čp. 741. Odtud se po pár týdnech mladá rodinka přestěhovala na téže ulici o kousek dál, do domku čp. 750. V něm, ve starém původním a po válce v novém, žil jmenovaný až do svých 34 let. Jako svobodný.

Hudebně – zpěvný talent zdědil po otci Josefu Uhrovi z rodu lanžhotských Uhříků, ale i po matce Růženě, rozené Černé s přezdívkou Štajarka. V ní navíc měl pramen lásky k literatuře, k vlastnímu literárnímu projevu, zdroj smyslu pro pravdu, spravedlnost a sociální citění. V životě v těch nejtěžších dnech mu bývala nejsilnější oporou i vírou v lepší zítřky. Totéž uměla jeho matka přenášet na o osm let mladší sestru Růženu.

Jožulka se učil v dětství hře na housle u p. Rehortha. Ale nejraději hrál fotbal, v němž mimořádně vynikal. Téměř vše-

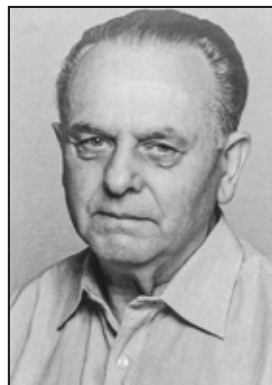
Věříme, že ani nyní se nebude nudit. Těší se na společné chvíle s rodinou, bude se věnovat dvouleté vnučce Sáře. Ráda cestuje a sportuje, především na kole vyráží do Lednicko-valtického areálu, relaxuje při četbě knih a sledování hodnotných filmů.

Přejeme jí proto, aby ji tyto koníčky těšily, aby byla i nadále plná elánu a vše se jí dařilo.

mu mohl být konec v pondělí 30. dubna 1945, kdy mu v rukou v y b u c h l a protitanková střela. Pravá ruka mu byla amputována v zápěstí a na levé, zdeformované mu

zůstaly čtyři prsty bez palce. Po této nešťastné události se musel učit psát levou rukou a také v životě čelit mnoha příkořím. Hrát na jakýkoliv hudební nástroj už bylo na vždy nemožné. O to více se věnoval fotbalu.

Do měšťanské školy v Lanžhotě chodil pouze do pololetí druhé třídy. Od září 1945 do konce června 1946 byl vychovancem Ústavu tělesně vadných (mrzáčků) v Brně. Tam zvládl třetí třídu měšťanky a o prázdninách složil přijímací zkoušky do tercie břeclavského gymnázia. Hrál za gymnazijní fotbalovou jedenáctku jako nejmladší

a zpíval ve velkém sboru. Ještě v roce 1949 byl coby pravé křídlo a král střelců členem slavného lanžhotského fotbalového dorostu, druhého (vinou horšího skóre) v Československu. Navíc vybrán do reprezentační jedenáctky brněnského kraje, spolu s později slavným českým fotbalistou a především hokejistou Vlastimilem Bubníkem - Bubálem, kamarádem z výše zmíněného ústavu (Vlastíkův otec tam byl zahradníkem).

Cestu k slibné fotbalové kariéře mu navždy nečekaně zahradila v únoru 1950 jeho život ohrožující TBC plic. Z Valtic byl převezen do plicního sanatoria v Jablunkově. Z nejhoršího venku byl díky streptomycinu, darovanému lanžhotskými rodáky Fr. Gajdou a Fr. Gálem z Chicaga! Léčba v sanatoriu trvala dva roky, aby byla k vyléčení uzavřena náročnou plicní operací zvanou thorakoplastika. Ke studiu na břeclavském gymnáziu, přerušeném v sextě, se už nevrátil. Jednou z mnoha vzpomínek na pobyt v Jablunkově byla skutečnost, že tam na konci roku 1952 stvořil svoji první hudební skladbu, a to foxtrot Veselý chlapec, kterou mu zaranžoval jeden z pacientů, starý cigán. Doma se ji pokoušela hrát jazzová kapela pana Jarůše Třetiny, ale neuspěla s ní. K tomuto žánru se Jožulka vracel jenom vzácně.

Dva roky trvala rekonvalescence. Jeden rok byl zaměstnán v kanceláři lanžhotského lesního závodu Soutok jako účetní, a poté tři roky zastával funkci vedoucího závodní školy práce i spoluredaktora závodního časopisu Jasný cíl v Gumotexu Břeclav. Načež od roku 1958 následovalo desetiletí nucené nezaměstnanosti. Žil u rodičů z minimálního důchodu válečného poškozence. Teprve od května 1968,

zásluhou přátel a předsedy JZD Fr. Petrly, našel na 23 let zaměstnání v tomto družstvu. Pak už byla cesta do důchodu.

Není možné při uvedení všech zapojení pana Uhra do pracovního procesu, velmi politicky komplikovaného, uvést jednu epizodu z jeho života, která dokládá jeho hluboký vztah k pravdě a lidským právům. Od roku 1960 do roku 1990 byl nepřetržitě a bezplatně dopisovatelem do krajanského časopisu Hospodář, vycházejícího v USA v texaském Westu. V roce 1965 za rozsáhlou reportáž Tři smrti bratří Bystřických byl opakovaně vyslýchán StB (Státní tajná bezpečnost) v Břeclavi a v Brně, posléze postaven před Okresní soud v Břeclavi a odsouzen na půl roku, podmíněně na rok. Až do konce roku 1989 pod stálým dohledem StB byl několikrát povolán nebo převážen k výslechům v rámci tzv. podání vysvětlení. Souzen byl na podkladě § 120 „O poškození zájmů republiky v cizině“. Plně rehabilitován byl až v roce 1991.

Na pozadí všech těchto událostí, pracovních a jiných povinností a závazků, nelze pominout tři mimořádné aktivity pana Uhra: nepřetržitě byl 30 let jednatelem lanžhotské organizace Svazu invalidů, 10 let funkcionářem fotbalového oddílu Sokola Lanžhot, trenérem dorostu a organizátorem turnajů uličních fotbalových jedenáctek, nu a více než 10 let členem Muzejního a vlastivědného kroužku při Osvětové besedě (dnes posledním žijícím jeho spoluzakladatelem v roce 1958), kdy spolu s prof. Pavlem Holobrádkem, hlavní osobností, (Fr. Třetinou, Albínem Poláčkem a dalšími), autorsky tvořil programovou náplň v 60. a 70. letech velmi oblíbených Besed nad kronikou. V JZD

totéž činil při výročních schůzích a tzv. dokopaných.

Faktickým začátkem jeho tvorby melodií a slov desítek až posléze stovek, žánrově rozdílných písní (dechovka, cimbálky aj.) se stává březen roku 1953, kdy mimo jiné vzniká podnes hraná a zpívaná píseň *Tá naša zem! Nenahraditelným pomocníkem jeho tvůrčího talentu je harmonium, pořízené jeho otcem. A to i natruc skutečnosti, že na něm hraje pouze čtyřmi prsty a pahýlem. Harmonium se stává také oporou jeho tenorového hlasu a inspirátorem nových a nových melodií. Ukládá si je do paměti, protože tak jako jeho tetička Rózka, ani on neovládá jejich notový záznam. Jeho paměť je sice mimořádná, ale skutečným vysvobozením pro něho jsou první magnetofony (MGK 10), které přichází na tuzemský trh. Ten jich brzo nabízí víc a více druhů, po kotoučových třeba Sonet Duo či B 42 kazetáky. Z těch i těch má dnes Jožulka jen jeden SHARP, ale vyzkoušel jich více. Takže mnoho nahrávek má na kotoučových magnetických páscích a na kazetách, posléze i na CD!*

V roce 1955 založil spolu se svým otcem národopisný ženský a mužský sbor LANŽOČAN pod TJ Sokol. Ten zpíval a za doprovodu cimbálky hrál ne toliko jeho písničky, ale též jiných skladatelů (R. Horáková, F. Mikulecký, V. Bartoš a jiné). A to jak v Lanžhotě, tak i v Břeclavi. V té době mu skladatel Metoděj - Metyn Prajka upravuje pro dechovku dva valčíky a Jožulka jako zpěvák je pozván do Československého rozhlasu v Brně k dvěma nahrávkám: poprvé sólově u cimbálu Slávka Jakubička a podruhé spolu s Jarou Vavrysem zpívají dvě písničky za doprovodu

BROLNu s primášem Smejkaelem. Bohužel, nahrávky se nezachovaly...

V polovině 70. let minulého století připravuje národní umělec spisovatel Bohumil Říha v nakladatelství ČS v Praze vydání Jožulkova románu, brněnští spisovatelé Tomeček a Pazourek se chystají vydat mu sbírku povídek a šéfredaktor ostravského nakladatelství Profil Zdeněk Petr schvaluje vydání Jožulkovy trilogie novel *Iljův návrat* (později i román). Trilogie měla být oceněna čestným uznáním ve velké literární soutěži, vyhlášené v r. 1975 na počest osvobození (30. výročí) Československa Rudou armádou, ale člen poroty stalinista Rybák to nedovolil. Usilovatelé o vydání Jožulkových rukopisů dopadli stejně: tvrdě negativní kádrový posudek na Jožulku, vypracovaný OV KSČ v Břeclavi, všechny „smetl ze stolu“! Cesta Jožulky na spisovatelské pole byla „zarubaná“. Ale literárně tvoří dál, publikuje články a povídky v různých tiskovinách, ale to je pouze onen „vrcholek ledovce“. Za rozsáhlejší povídku (vyjde v San Diegu na Floridě v časopise KRAJAN, řízené člověkem nastrčeným StB se záměrem zničit krajan-
ský časopis Hospodář, na Jožulku podá ten estébák svým nadřazeným lživá udání, která nejsou našťěstí uznána za pravdivá) Kříž z modrého lomu obdrží Jožulka třetí místo v literární soutěži, vypsané Ministerstvem zemědělství, ale slíbené finanční odměny se nikdy nedočká. S publikováním má však problémy i v okresním týdeníku *Nový život* za šéfredaktorů J. Blažka (SPOLUZAKLADATEL Malovaného kraje s Fanošem Mikuleckým) a J. Ševčíka, což se ani po listopadu 1989 vůbec nezlepší. Jako by Jožulka zůstával dál na indexu!

Z jeho osobního života se patří udat, že byl dvakrát ženatý: poprvé jako už 34letý od konce roku 1967 na dobu 23 let (z toho manželství má dceru) a to druhé manželství trvá 13 let. Jako 70letý se vypovězen z domu druhé ženy stěhuje do podnájmu k rozvedenému Drahoškovi Poláčkovi (ulice Sadová). Od něho na podzim roku 2007 vede Jožulkova cesta do městem Lanžhot postaveného Domu s chráněnými byty na Kostické ulici, kde žije i dnes.

V posledních letech se dává pan Jožulka na vědomí veřejnosti jako publicista – prozaik – básník už jenom díky lanžhotskému zpravodaji. O to výše nad poznáním veřejností jsou jeho díla písňová (melodie plus slova), i když z povědomí té místní se nikdy nevytratil. O oblíbenost jeho především valčíků se zasluhují různí hudební aranžéři a interpreti (M. R. Procházka, J. Janota, manželé Osičkovi a jiní), rozhlas i televize a mnohé nahrávky na CD. Z kapel je možné jmenovat: Lanžhotčanku, Podlužanku, Tůfaranku, Kumpány atd. A skladby? Tá naša zem, Vinko červené, Stojí hruška v poli, Sůhradská uža, Cesta do Kútů, Svatý obrázek, Naposledy koně vrané, Forman Jan, V téj staré forotě, Měl sem konička a samozřejmě mužáky u CM zpívání, ale i dechovkou hraná, Zpívali mužáci: znají a zpívají ji všechny mužské sbory, NEZÁLEŽÍ, ZDA JSOU TO Hornáci, Dolňáci, Podlužáci nebo Valaši. (Autor už před mnoha lety věnoval zpěvákům – tenoristům bratrancům Janíkovi a Jožkovi Uhrovým – Šlízákům.) Je to až s podivem, ale jistě všem bez rozdílu mluví z duše. Mnozí ji nazvali „mužáckou hymnou“.

Pan Jožulka jistě nebyl sám, kdo tvořil tak zvaně „do šuplíku“, ale on v tom vytrval hned několik desetiletí. To vše svědčí

o jeho obrovské vůli a především o silné lásce k lidové písni a folkloru. Jen pomalu je pouštěl „ze šuplíku“ ven, když byl zájem. Ten však stoupal pomalu, protože i v oblasti dechové hudby hrají mocnou roli peníze a známosti a snahy uplatňovat to své – mé!

Když v roce 1995 vydal ve svém hudebním vydavatelství hudebník a skladatel Aleš Sigmund Jožulkovi zpěvník s názvem „Podluží, Podluží“ (výběr z nejkrásnějších písní z let 1953 až 1993, přes sedmdesát počtem), očekávali oba větší zájem a úspěch, než jaký zpěvník v Lanžhotě a na Podluží vyvolal. Ale každá tvorba má svůj rub a líc...

Evropský diář, vydaný v edici Verlag der Action ve Frankfurtu na Mohanem - Olomouci, obsahuje 366 MYŠLENEK PRO 366 DNŮ ROKU 2008. Nalistujeme-li si v něm SOBOTU 1. BŘEZEN, můžeme si přečíst: JOŽULKA UHER /1933/! Nejhůře se hledá to, co ztrácí člověk sám v sobě!“ Pro následující sobotu je vybráno: „Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo (Žl 199)“.

Nakladatelství Olomouc, ed. HANA ŠEVČÍKOVÁ A KOL., vydává 600 stránkový SLOVNÍK MYŠLENEK. Ten zahrnuje téměř 2000 autorů z Evropy, Afriky, Ameriky, Asie a Austrálie, jejichž texty v celkovém počtu cca 10 000 záznamů jsou řazeny alfabetycky... Několik textů bylo převzato i z rukopisu JOŽULKY UHRA POMNĚNKY DO DUŠE; dočteme se ÚVODEM. Na straně 500 - 501 začínají autoři AFORISMŮ abecedním písmenem U takto: UHER Jožulka, vl. jm. Josef Uher (1933) ČR, HUDEBNÍK, BÁSNÍK. NÁSLEDUJE 15 JEHO KRATŠÍCH A DELŠÍCH AFORISMŮ, MEZI NIMI I TEN-

TO: „Jen hudba vycházející z ušlechtilého srdce může zušlechťovat srdce druhá.“ Na INTERNETU lze si vyhledat Jožulkův ŽIVOTOPIS, včetně jeho portréту, uvedený jiným jeho AFORISMEM: „KRÁSNÁ PÍSEŇ JE TO DOBRÉ V ČLOVĚKOVI, DOBRÝ ČLOVĚK JE TO KRÁSNÉ V PÍSNĚ!“ Aforismy, to je Jožulkova bohatá tvůrčí oblast. Některé vyšly ve vídeňských krajanských listech, v Hospodáři a před lety i v okresním týdeníku Moravský jih. Pouze v lanžhotském zpravodaji nenašel s nimi pochopení. A to jich má co do počtu stovky!

Kdybychom chtěli popsat charakter Jožulkových písní, tak je popíšeme takto: Píseň je tvořena jednoduchou upoutávající melodií a text je psán hlavně nářečím, kterým autor podtrhuje svoji regionální příslušnost ke svému rodnému kraji, na kterém si velice zakládá. Rytmus a harmonie nehrají žádnou zásadní roli v písni, jejich síla je spíše ve splynutí s melodií a textem, které něco vyprávějí. Všechny písně mají vždy nějaký děj či pointu. Najdeme různé druhy písní od lechtivých zpívaných anekdot, přes milostné, baladické, vánoční, tragické až po žertovné hošíjové. Jeho tvorbu lze začlenit do několika oddílů: slovácké písničky, šansony a jiné skladby, taneční hudba, písně pro dechovku. Takto soudí Aleš Sigmund a ne toliko on označuje Josefa Jožulku Uhra za pokračovatele moravských hudebních tradic, pokračovatele autorů, jako byl např. Fanoš Mikulecký, Rózka Horáková, Vojtěch Bartoš - Kocián, František Třetina, Vladimír Hnátek...

Tímto konstatováním by mohlo psaní o veškeré tvorbě Jožulky Uhra uzavřeno. Nemůže! Autor vyprávěl, že jako 70letý skládání písniček skončil, přestože se je-

jich úpravy pro dechovku jako valčíky či polky začínaly množit a on, už ne u starého harmonia, ale u elektrických varhan Yamaha a dnes Casio, cítil v sobě „pohyb dalších melodií“. Bohužel atmosféra v oblasti dechovek ho odradila. Ostatně mu přece v šuplíku leží desítky skladeb, málokdy slyšených a lákajících k úpravám. A tak aby mu „šedá kůra mozková nezrezivěla“, rozpomněl se na rozsáhlé básnické dílko POÉMA NA POHANSKO, ale především na EPOPEJ „KVĚTENA“, mnoha set veršovanou, s obdivem čtenou kdysi dávno i Fanošem Mikuleckým. Ale i na další básně, tu tam roztroušené.

Trpělivě posledních šestnáct sedmáct let zaplňuje básněmi jedné a téže architektury – formy (čtrnácti veršů, nikdy třinácti, nikdy patnácti), které může nazývat SONETY! Ten zatím dočasně poslední má pořadové číslo 2671. (Ano, čtete dobře: dva tisíce šest set sedmdesát jedna.) Nikdy se neopakující téma! Nikdy se neopakující metafory a pointy! Když těch 2671 vynásobíme 14 (verši), vyskočí nám neuvěřitelné sumární číslo 37 394 VERŠŮ. Pro neznalé co ten verš představuje, tedy jeden řádek zakončený rýmem. Jistě, žádné dílo, včetně básnického, nedělá hodnotově významným počet. Víme přece, kolik se musí vytěžit zeminy, aby se získala šupinka třeba zlata. O tom, co obrovské počtem dílo Jožulkových sonetů představuje, rozhodnou možná až v blízké nebo vzdálené budoucnosti odborníci na poezii vzdělaní!

Autor jako epilogem říká: Nezáleží mi na tom, jaký verdikt vysloví, možná se ho ani nedožiji. Důležitější pro mne je to, že psaní sonetů dává mým dnům, večerům a někdy i nocím pocit smysluplnosti ži-

vota. Když už nic jiného mi k jeho nabytí osud nedopřává.

Pan Jožulka už nemusí složit další pěsničku a napsat další sonet; jeho dílo je stavba hotová! V dějinách Lanžhota se neztratí a zůstane nepřehlédnutelnou.

V jeho pousmání jako by bylo započtybování...

PS: Tento dovětek je na přání p. Jožulky. Píše: „Mezi odborníky převládá názor, že pojmenování LIDOVÝ skladatel, nebo LIDOVÁ píseň, jsou nepatřičná! Kolektivní tvorba v oblasti každého umění neexistuje. Je jediné správné a logické, že máme buď dobré, nebo špatné skladatele a písně. Ani žádného z nás nestvořil lid!

Otázkový dialog s Josefem Jožulkou Uhrem

Pane Uhre, na co jste v životě nejvíce pyšný?

Stále jsem „pyšný“ na sílu vůle, nebýt nikdy na nic pyšný! Už v dětství poučený mamičkou: „Pyšný byt nesmíš, hrdý byt mosíš! Nikedy sa nad nikoho nepovyšovat, před nikým neponižovat. Na šecko špatné platí, že tak dlouho sa chodí se džbá-nem pro vodu, až sa ucho utrhne!“

Kde jste získával inspiraci?

V nekonečně velké zahradě snění, ze které nikdy neodejdu, ani ven z ní už nic vynášet v hudbě a literatuře nebudu.

Jak vzpomínáte na začátky činnosti Muzejního spolku?

Smutně, protože pominuly a už se neobnoví. Skupinka věkem pokročilých, ale i mladíků, vyšla mezi občany s pochodní lásky k domovu, folkloru a historii, zažehnout v nich stejný plamen, aby se v popel neobracelo to všechno krásné z minulosti, v popel, z něhož už bájný pták FÉNIX nikdy opět nevzlétne.

Kdo je Váš největší vzor?

Jednoznačně moje MAMIČKA! Ona mi dala život (byť také smrt, jíž každý život končí) a přesvědčení, že i přes těžká osudová postižení má smysl pro mne i druhé. Leč smysl vesmíru mi vysvětlit nebyla s to; jejím vesmírem byl Bůh a nebe!

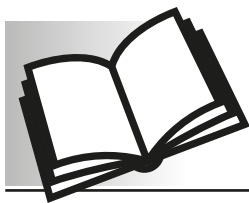
Kterou z vašich písní máte nejraději?

Pokaždé tu, které si mne sama našla v mé samotě a bolesti. Ale vždycky i ta poslední, než ustoupila dalším a dalším.

Na co rád ze svého života vzpomínáte?

Vítězná fotbalová střetnutí o mistra Československa, na nadějnou fotbalovou kariéru, na góly, které mne pasovaly na Krále střelců... Na první lásky a zklamání.

MĚSTSKÁ KNIHOVNA LANŽHOT

Okénko knihovny

Hodovní výstava

Jitka Petrlová

Při příležitosti životního jubilea známé břeclavské výtvarnice Evy Černohorské si Vás Město Lanžhot dovoluje pozvat na hodovní výstavu, na které si návštěvníci budou moci prohlédnout průřez její tvorbou.

Eva Černohorská se narodila 7. 11. 1939 v Rohožníku. V roce 1964 absolvovala Pedagogickou fakultu Univerzity J. A. Komenského v Trnavě - obor matematika, výtvarná výchova a rýsování. Celý život působila jako učitelka na základních školách a od roku 1991 vyučovala na Gymnáziu v Břeclavi. Dnes je již v důchodu, žije a tvoří v Břeclavi.

V průběhu let vyzkoušela různé výtvarné techniky malby či voskové batiky. Převážná část její tvorby však vychází z techniky papírové koláže, kde si vytvořila vlastní osobité pojetí a technologické postupy. Barevné papíry trhá a stříhá a poté z nich sebejistě komponuje témata, která řadí do volných cyklů. Inspirací se jí staly krajiny, nábožen-

ská témata, ornamenty, figurální, zvířecí a florální motivy.

Během své umělecké činnosti pořádala mnoho samostatných i kolektivních výstav.

Na lanžhotskou hodovní výstavu se můžete přijít podívat ve dnech 14. - 16. září v době od 13 - 17 hod. do místního muzea. Slavnostní zahájení výstavy bude v pátek v 17 hod.

Týden knihoven

Jitka Petrlová

Na první říjnový týden připadá celostátní knihovnická akce TÝDEN KNIHOVEN. V tomto týdnu bude naše knihovna lákat nové návštěvníky na roční registra-

ci zdarma. Stávající uživatelé jistě uvítají amnestii, kdy budeme odpouštět všechny pokuty za pozdní vrácení knih. A pro čtenáře, kteří chtějí dát knihám druhou šanci tu bude burza vyřazených knih.

Kromě Týdne knihoven Vás zveme také na putovní výtvarnou výstavu pro děti Viktorka a vesmírné dobrodružství. Výstava vznikla podle stejnojmenné komiksové knihy od Kláry a Honzy Smolíkových. Na výstavě si děti budou moci prohlédnout komiksové vyprávění o Vik-

torce a poté prozkoumávat vesmír pomocí různých her a zábavných aktivit. Dobu a místo výstavy Vám ještě upřesníme na našich webových stránkách nebo prostřednictvím kabelové televize.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Poznáváme poutní místa

Jaroslava Bartošová

Stalo se již tradicí, že naše farnost každý rok pořádá poutní zájezd. V letošním roce to bylo do Hlubokých Mašůvek a Znojma se zastávkou ve Slupi. Plán poutního zájezdu vytvořil i letos velmi zdařile duchovní otec Pavel s přesným časovým harmonogramem.

Hlavním cílem bylo poutní místo Hluboké Mašůvky, kde jsme měli mši svatou.

Přivítal nás místní farář Stanislav Váša a po mši nás seznámil s historií tohoto poutního místa.

První novodobá zmínka o Hlubokých Mašůvkách je uvedena v listině z roku 1220. V pozdějších letech byly Mašůvky ve vlastnictví mnoha šlechtických rodin i církevních řádů. Novou kapitolou v historii Hlubokých Mašůvek je patření do Jeviš-

vického panství a zvláště, když se stal majitelem hrabě Raduit L. de Souches. Získává toto panství jako odměnu od císaře za věrné služby v době třicetileté války. S jeho příchodem začíná novodobá historie poutního místa. Hrabě de Souches nechává postavit v roce 1680 na místě dřevěné kapličky Panny Marie Pasovské první kamenný kostelík, do kterého daroval sošku Panny Marie de Foy. Tuto sošku získal jako výpalnou oběť za třicetileté

Hluboké Mašůvky, foto J. Bartošová

války v Belgii, kde jeho vojsko chtělo vypálit jeden ženský klášter. Sestra představená prosila velitele, aby klášter ušetřil, že mu dá to nejvzácnější, co mají v klášteře a přinesla mu malou sošku Panny Marie. Od té doby maršál sošku nosil pod brněním a nebyl nikdy zraněn. Prámem připisoval ochranu Matce Boží.

Tímto činem začíná fungovat novým způsobem poutní místo. Správu přebírají nejdříve premonstráti z Louky, po zrušení kláštera za Josefa II. sem docházejí kaplani z Přímětic, samostatná farnost vzniká roku 1885. Poutní místo začalo žít postupně pravidelným životem. Přichází sem poutníci z blízkého a vzdáleného okolí. Konají se zde během roku čtyři poutě. Ve farní kronice je psáno, že přicházelo až kolem sta procesí z nejrůznějších míst naší země.

Novou epochou poutního místa je období po roku 1990. Začínají přijíždět a přicházet poutníci z celé vlasti. Je postupně obnoven a upraven poutní areál, je vybudována farní zahrada s chatkami. Nejdůležitějším prvkem bylo zavedení pravidelných měsíčních poutí na 1. sobotu v měsíci (podle www.farnostmasuvky.cz). Areál je rozsáhlý, patří k němu křížová cesta, mariánská cesta, lurdská jeskyně. Bohužel se nám nepodařilo v klidu projít celý areál, jelikož jsme měli na určitou hodinu objednaný oběd ve Znojmě. Jen ti zdatnější areál „proběhli“.

Po obědě nás očekával v chrámu sv. Mikuláše přímo děkan Jindřich Bartoš, který nám povyprávěl o historii tohoto chrámu.

Za nejstarší zmínku se považují denáry ražené ve Znojmě za knížete Lutolda asi r. 1103, na kterých je vyražena silueta kostela a nápis S. Nicolaus. Jednalo se

snad o kupecký dvůr na skalnatém ostrohu proti znojemskému hradu, jehož součástí byla také kaple sv. Mikuláše, patrona kupců. Písemné zmínky jsou až z r. 1131 a pak z r. 1190, kdy byla kaple sv. Mikuláše svěřena patronátu nově zakládaného premonstrátského kláštera v Louce. Loucký klášter ji povýšil na farní kostel a král Přemysl Otakar I. kolem r. 1208 nově zbudoval větší kostelní budovu. Po požáru města v r. 1335 byl zřejmě za přispění markraběte moravského, pozdějšího císaře Karla IV., založen v r. 1338 kostel úplně nově v katedrálním stylu rané gotiky. Stavba trvala s přestávkami až do r. 1440. Jedná se o trojlodní chrám sálového typu. Trojlodí i presbytář jsou zaklenuty síťovou žebrovou klenbou ovlivněnou činností Petra Parléře. V interiéru se nachází několik cenných památek, např. zbytky gotických fresek, gotická socha bičovaného Krista z doby kolem roku 1425, gotický reliéf Oplakávání (po roce 1500) a tzv. Chlebová Madona (kolem r. 1500), kamenná gotická křtitelnice a vrcholně barokní kazatelna ve tvaru zeměkoule. Na webových stránkách farnosti www.farnostznojmo.cz, ze kterých jsou čerpány tyto informace, je možné zobrazit velmi pěknou virtuální prohlídku kostela.

Po prohlídce kostela jsme se vydali na další domluvenou komentovanou prohlídku, tentokrát to byl kostel sv. Jana Křtitele a bývalý kapucínský klášter. V podzemí kostela se nachází přístupná kostelní hrobka s pozůstatky zemřelých řeholníků, kladených na holou zem, a několika přízniců řádu z řad měšťanů s lidově malovanými rakvemi. Historie znojemského kapucínského kláštera začíná v období rekatolizace v první polovině 17. století.

Kostel sv. Mikuláše Znojmo, foto J. Bartošová

Architektura kostela i vnitřní vybavení odpovídá zvyklostem řádu. Oltáře, lavice a varhany jsou z barokní doby. Obraz na hlavním oltáři „Kázání sv. Jana Křtitele“ z poloviny 18. stol. Řeholníci museli klášter opustit v r. 1950 a pro nedostatek členů se sem již nevrátili. Kostel spravuje farnost u kostela sv. Mikuláše ve Znojme, budovy kláštera patří státu. V současné době se jedná o odkoupení budov kláštera a vybudování zázemí pro poutníky.

Po prohlídkách a deštové přehánce jsme udělali malou přestávku před cestou domů. Tu mohl využít každý podle svého zájmu.

Cestou domů nás ale čekala ještě jedna neduchovní zastávka a tou byl vodní mlýn ve Slupi. Pozdně renesanční stavba se čtyřmi funkčními vodními koly a mlýnským náhonem náleží mezi nejvýznamnější objekty svého druhu na našem území a od roku 1995 je národní kulturní památkou. První zmínka o mlynáři ve Slupi, a tím také o mlýnu, je doložena v roce 1512. Svou funkci mlýn plnil pravděpodobně do roku 1951 a ještě šest let fungoval jako šrotovna. Poslední majitelé darovali v roce 1970 mlýn státu. Technické mu-

zeum v Brně převzalo vodní mlýn do své správy v roce 1976. Původní zařízení mlýna se nedochovalo, konstrukční dispozice mlýnice ale zůstala v plném rozsahu. Technické muzeum do tohoto provozního prostoru umístilo mlynářskou techniku, která reprezentuje techniku mletí ve vodních mlýnech u nás. Jedná se o české (staročeské) složení mlecího zařízení, dále tzv. kašník, americké a válcové mlecí zařízení. Prohlídku doplňu-

je expozice s názvem Vývoj mlynářství, za kterou bylo TMB oceněno v roce 2009 prvním místem v národní soutěži Gloria Musaealis. Průvodkyně poutavě vyložila techniku mletí, dozvěděli jsme se, kdo to byl stárek, mládek, prášek a krajánek a chod mletí jsme viděli i naživo. Prohlídka končila u mlýnského náhonu, který hlídal vodník, ale neuhlídal klíče průvody, které skončily nenávratně ve vodě. Naštěstí měla ještě jeden náhradník.

Poutní zájezd byl u konce, s pocitem krásně stráveného dne jsme se vraceli domů. Teď už můžeme přemýšlet, na jakou pouť se vydáme příští rok.

Informace: www.farnostmasuvky.cz, www.farnostznojmo.cz, leták Vodní mlýn ve Slupi.

Mlýn ve Slupi, foto J. Bartošová

Farní den 2019

Filip Beneš a Věra Hostinová

Farní den, který farnost poslední roky organizuje, letos připadl na poslední červnovou neděli 30. června. Zahájení se konalo v kostele Povýšení Svatého kříže v 15.00 hodin. Hostem byla Kristína Třešková, která nám představila mezinárodní charitativní organizaci Mary's Meals, projekt, do kterého je také naše farnost zapojena. Organizace zajišťuje stravování v nejchudších zemích světa, poskytuje dětem jedno jídlo denně v místě jejich vzdělávání s cílem přivést děti do školních tříd, aby získaly vědomosti, které jim v budoucnu pomohou vymanit se z chudoby. Zakladatelem hnutí je Magnus MacFarlane-Barrow ze Skotska, který v roce 2002 navštívil Malawi sužované hladomorem a začal organizovat humanitární pomoc. Dnes působí Mary's Meals v 17 zemích světa a sytí více jak 1,5 milionů dětí.

Po skončení přednášky a prezentace se program přesunul na farní dvůr. Zde nechybělo bohaté občerstvení, které ženy z farnosti připravily. Koláčky, cukroví, jednohubky a mnoho dalších pochutin k pivu a vínu, které dodali místní vinaři, za což jim patří velké poděkování. Na farní zahradě byl rozdělán táborový oheň, kde si účastníci mohli opéct svůj špekáček anebo si ho nechat odborně připravit na grilu. Po celou dobu farního odpoledne hrála k poslechu i k tanci cimbálová muzika Guráš. Děti mohly k svému rozptýlení využít skákací hrad a zapojit se do zhotovování různých výrobků z přírodních materiálů. Děti ze Scholichky, které zde byly hojně zastoupeny, si připravily pod vedením katechetky Věry Hostinové divadelní scénku

z pohádky Anděl Páně, k velkému úspěchu u obecního úřadu. Neodradilo je ani velké horko - nadšení bylo větší. Všichni odměnili děti dlouhým potleskem. Věřím, že si každý zúčastněný farní den krásně prožil. Nezbyvá než se těšit opět za rok.

Obsazení - herci:

1. Ježíšek - Filip Kříž (2. tř.)
2. P. Maria - Karolínka Omastová (2. tř.)
3. Petronel - Petřík Šesták (3. tř.)
4. Sv. Anna - Anežka Bartošová (3. tř.)
5. Sv. Veronika - Evička Steinerová (2. tř.)
6. Sv. Mikuláš - Jiřík Šesták (3. tř.)
7. Dirigentka - Adélka Machalová (2. tř.)
8. Čert Uriáš - David Pavelka (2. tř.)
9. Pán Bůh - Adam Uher (3. tř.)
10. Čertíci: Víťa Uher (1. tř.)
Jakub Kříž (MŠ)
Vašík Steiner (MŠ)
11. Andělský chór:
Pavlinka Steinerová (MŠ)
Iva Petrlová (2. tř.)
Stella Slezáková (2. tř.)
Katrín Hružová (2. tř.)
Maruška Bartošová (1. tř.)
Zuzanka Bartošová (MŠ)
Janička Omastová (1. tř.)
Anička Šestáková (3. tř.)

Všem dětem patří velký dík jako i rodičům za ochotu opatřit kostýmky a vstřícný přístup. Za všechny jmenovitě mamince Ireně Šestákové za nápovědní pomoc a milý úsměv!

Vzpomínka na Farní odpoledne dne 24. 6. 2007

1. Ježíšek - Matěj Kořínek
2. P. Maria - Terezka Kořínková
3. Petronel - Vojta Ondryška
4. Sv. Anna - Zdiška Bartošová
5. Sv. Veronika - Veronika Prajková
6. Sv. Mikuláš - Maruška Hlavínková
7. Dirigentka - Terezka Hlavínková
8. Pán Bůh - František Šulák

Farní tábor aneb Ve službách Karla IV.

Pavla Tichá

Letošní farní tábor se nesl v duchu středověku. Král Karel IV. sezval svá pážata, aby se pod vedením svého věrného přítele Ješka a purkrabího Buška z Velhartic naučila rytířským ctnostem a byla tak vycvičena ve statečné a čestné rytíře. Vše se odehrávalo na „letním sídle“ v Břežanech v blízkosti zámku Kongregace sester sv. Hedviky. Děti si nejdříve vyrobily svůj rytířský šat s erbem a zbroj - štít a meč. Zjistily, že Karel IV. byl dobrý křesťan, uctíval sv. Kateřinu a sbíral různé relikvie. Děti také měly možnost si vyrobit svůj vlastní relikviář. Pak následoval výcvik - střelba z katapultu, střelba z luku, hod sekýrou či dřevcem. Netrvalo dlouho a na vše se přijel podívat samotný král Karel IV. i se svou manželkou Blankou. Když viděl všechna ta odvážná, chytrá a čestná pážata, ihned se jal pasovat všechna na rytíře. Další den se pořádala rytířský turnaj, kde všichni rytíři se proti sobě postavili a pomocí dřevců se z koně sraziti snažili... Jiný den je zase čekalo bitevní pole plné zraněných vojá-

ků. Ani toho se však naši stateční rytíři nezalekli a ihned všechny raněné pečlivě a správně ošetřili. Nesmím opomenout ani vynikající hradní kuchyni, v které se podávalo například pečené kuřátko, ryba na bylinkách či staročeský medovník. Tábor jsme zakončili středověkým jarmarkem a výborným hradním dortem.

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Prázdninové aktuality z MŠ

Lucie Sztanko

Hurá! Jsou prázdniny! Mateřská škola funguje jeden měsíc o prázdninách, zpravidla je to červenec, a náš provoz se veze taky v prázdninovém módu. Školku v červenci navštěvuje daleko méně dětí, zaměstnanci čerpají zaslouženou dovolenou. Školka v průběhu července prošla generálním úklidem, rekonstrukcí zázemí pro zaměstnance, malbou šatny a tříd. Za zmínku rovněž stojí adaptační program, který jsme vytvořili pro nové děti, které budou nastupovat v září poprvé do škol-

ky. Adaptační dny probíhaly každou středu od 9 do 11 hodin, v tomto čase naši školku navštěvovaly nové děti společně s doprovodem – s rodiči, prarodiči apod., pro děti byl nachystán program, postupně se seznamovaly s jinými dětmi, prošly si školku, seznámily se s jejím prostředím, zahradou. Tyto adaptační dny měly velkou návštěvnost a doufám, že o to víc bude pro děti přechod z domu do školky lepším a známějším. Na shledanou v září!;

Dětský den s hasiči

Alena Osičková

V červenu se pořádá pro děti Dětský den za doprovodu hasičů. Počasí nám přálo, a tak jako první se před celou akcí nejdříve děti posilnily svačinkou. Poté následovala módní přehlídka hasičského obleku a výstroj, kterou je nezbytné mít při zásahu, jako například plynová maska s helmou, tu měli možnost si i děti vyzkoušet. Následovala ukázka různých přístrojů, co každé hasičské auto musí mít, a seznámení s pravidly

a bezpečností v určitých situacích. Děti si prohlédly auta, kterými hasiči jezdí. Byla pro ně připravená i zábava, kde si mohly vyzkoušet uhasit oheň, prolézt tunelem nebo správně určit panáčka policie, hasiče a záchránáře. Jako bonus hasiči pustili na autě stříkačku a děti pod ní probíhaly. Po závěrečném společném fotografování rozdali hasiči dětem dárečky. Tímto bychom rádi poděkovali SDH Lanžhot a Hasičské stanici z Břeclavi za příjemný zároveň poučný den a těšíme se na další spolupráci.

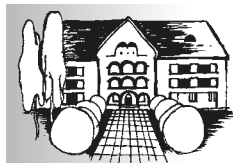
Rozloučení s předškoláky

Martina Čapková

V polovině června se konalo již tradiční rozloučení s předškoláky. Pro šerpu budoucího školáčka si přišlo celkem 24 dětí z mateřské školy. Pro děti, rodiče a všechny přítomné byl připraven zábavný

program plný různých soutěží, tancování a her. Budoucí prvňáčci při pasování slíbili svou poslušnost a pili při plnění domácích úkolů. Nám nezbyvá než jen držet palce a přát si, ať jim to co nejdéle vydrží :)

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

f Masarykova základní škola Lanžhot

f Knihovnička MzŠ Lanžhot

f Klubko News

Atletické přebory letos překazila průtrž mračen

Romana Petrlová, 8.A

Tradiční Atletické přebory Podluží zahájily 27. května jako každý rok děti z prvního stupně. Soutěžilo se v hodu kriketovým míčkem, vytrvalosti, skoku do dálky a sprintu na padesát a šedesát metrů. Po několika dnech, kdy bylo chladno a zataženo, se obloha vyjasnila a překvapila všechny příjemným dopolednem. Přestože výsledky byly dobré a soutěživost ani snaha domácím závodníkům nechyběla, umístili jsme se o necelých třicet bodů na druhém místě za Moravskou Novou Vsí z osmi soutěžících škol. Náskok měli dohnat žáci druhého stupně, kteří závodili další den. Už od rána ale počasí moc nadějně nevypadalo, takže se závodníci stihli jenom společně sejit na školním hřišti, rozcvíčit a rozběhat, než začalo pršet.

Nejvíce ze všech zmokli sprinteři, kteří si v dešti odvážně zaběhali šedesátku, než se celá akce musela doslova rozpustit. I přes pár nepříjemností se přebory - jako každoročně - vydařily a doufám, že se na ně můžeme těšit i příští rok. Konečné pořadí škol letos určily výsledky z prvního dne a putovní pohár si odvezli atleti z Moravské Nové Vsi.

Příběh lanžhotské pamětnice porota ocenila jako třetí nejlepší

Petr Vlasák

Jak už jsme zde psali dříve, před půl rokem jsme se zapojili do projektu organizace Post Bellum, který se jmenuje Příběhy našich sousedů. Spočívá v tom, že žáci

základních škol po celé republice nahrávají rozhovory s pamětníky a tvoří s nimi krátké rozhlasové reportáže. Ty jsou pak přístupné na webu projektu a s touto his-

torií, která jinak odchází spolu se seniory, mohou pracovat jak školy, tak historici. Lanžhotská škola se do projektu zapojila spolu s břeclavskými školami a vrstevníky z Valtic a Moravské Nové Vsi. Vše začalo návštěvou bývalé káznice na brněnském Cejlu, kde lidé trpěli za druhé světové války i za komunismu. Pak jsme absolvovali školení ohledně nahrávání s diktafonem a sestavili otázky pro paní Boženu Polachovou, naši pamětnici a babičku Radka Topolanského. Nahrávání přímo u ní v kuchyni se neslo v příjemné a milé atmosféře. Natočili jsme hodinový záznam rozhovoru, ze kterého jsme měli udělat tříminutový pořad, což bylo dost těžké. Jako nosný moment jejího příběhu, kdy jako pětiletá holčička přežila týdenní osvobození Lanžhota, jsme si vybrali příběh s kachními vejci. Maminka paní Polachové totiž mísu s vejci, která měla po válce zajistit rodině malé živobytí, ukryla do kredence v kuchyni. Když utíkali při bombardování do úkrytu ve sklepě, samozřejmě na mísu zapomněli. Po týdnu šílených a krvavých bojů, kdy řada lidí i domů v Lanžhotě nepřežila, se vrátili domů a našli v kuchyni i kredenci díru po šrapnelu. Ten jako zázrakem těsně minul mísu s vejci a ta jako křehký symbol nové naděje navzdory zničené obci přežila i druhou světovou válku. Vše jsme natočili a sestříhali na vysoké škole v Brně - ve studentském rádiu R na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity. Pod vedením redaktorky z Českého rozhlasu Brno ocenili Tamaru jako moderátorku a Radka jako střihače. Na slavnostním vyhodnocení prezentací v břeclavské synagoze jsme s naší prací obsadili třetí místo z osmi škol. Dostali jsme krásné dary a poukáz-

ku na únikovou hru. Paní Polachová měla z výsledku také velkou radost.

Hájek

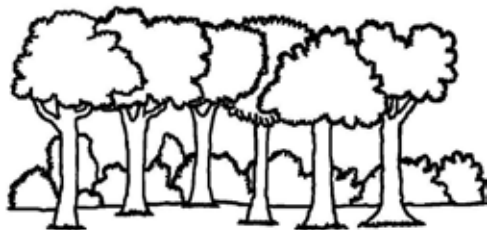
Josef Jožulka Uher

*U hájku, od té doby co se zrodil, pevný v hrudi kmenů,
kdy vítr už ho musí překračovat jako hradby,
já darmo s písni čekám, od své dávné lásky na ozvěnu;
těž slavík, co ji umí, také se jí dočkal rád by!*

*Jak věncem noci hroby keřů přikryté, už také mlčí
se srdcem jeho hnízda, družkou navždy opuštěným.
A v potůčku co teče jím, svou nahost panna nenamočí,
když vlétne do něj vánek, z jara v léto vypuštěný.*

*Až jednou kořeny ten hájek lidé vzhůru povyvrací
a potůček pryč odvedou tam, kde sám v písku vyschne,
i lidská láska jako hájek, ven se z duše v prázdno ztrácí,
ve vichru Času neslyšet, jak srdce za ní vzdychne.*

*Kde lípa stávala, za jejíž vůní putovalo včelí procesí,
mně zapomnění z paměti vše, co tu s mládím bývalo, vykosí!*

Poezie

To slovo má původ v řečtině a francouzštině. Slovník je vykládá jako básnictví, básnický výtvor, poetičnost, kouzlo a půvab. Má něco takového v životě každého člověka svůj smysl nebo význam? Je jen velmi okrajovou částí jeho zájmů? Jsme si vědomi toho, že právě poezií začíná a končí život každého z nás a někde uprostřed vzniká láska, či její zmar? Ukolébavky, písně milostné a nakonec ty pohřební jsou toho důkazem! Jistě, mnoho lidí se odcizí,

ale když je potká něco radostného nebo bolestného, vyjadřují tyto stavy, aniž by si to uvědomovali, tak zvanými metaforami neboli obraznými rčeními. A to už jsou v poezii!!! Každý homo sapiens na této planetě, vyznávající takové náboženství, jehož středobodem je jeden Bůh a vedle něho Bible, nemůže se nestřetnout právě v této knize knih s Šalamounovou Písní písní, po tisíciletí považovanou za květ poezie! Neobejdou se bez ní písně světské

i náboženské všeho lidstva, ne toliko křesťanského. Kdyby duše každého z nás měla na sobě nějaké oblečení, bylo by utkáno z poezie, neboť i ta, mimo jiné, nás nezaměnitelně odděluje od zvířat! Znamená to, že poezie rovná se člověk a člověk rovná se poezie. Pokud v něm dobro převládá nad zlem, láska nad nenávistí a pravda nad lží!

Konečně se dostávám k otázce, kterou si kladou naši lanžhotští čtenáři zpravodaje: Patří poezie, tudíž básně do zpravodaje LANŽHOT? Sám se divím tomu, kolik z nich kladně se staví třeba k mým, dokonce projeví mi vedle poděkování i podivení, když v některém vydání moje verše nevychází. Ti, kterým jsou lhostejné, se vůči mně nijak neprojeví. Je známo, že jsem

už od svých dvaceti let tvůrcem mnoha set písní ne toliko melodií, ale i jejich slov = básní = poezie. Vždycky jsem se snažil vymýšlet u svých písní ne převážně udávané texty, ale skutečně poezii vlastníci básně. Přitom, trochu odbočím, jsem nikdy melodie svých písní nepovažoval za HUDBU, kterou komponovat neumím. Píseň v jakémkoliv rytmu není hudbou, nýbrž melodií se slovy - básní - poezií. Proto je určena posluchačům a ne tanečníkům, kteří ji nevnímají. Ale to jen na okraj...

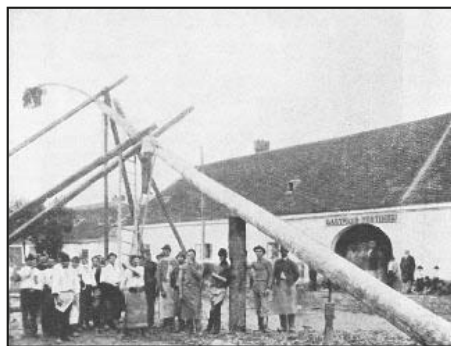
Epilog: Poezie do zpravodaje patří, bez ní je jen obecním sluhou, který vyhubnovává ono starodávné: Na vědomost sa vám dává!

Francouzí na hodech

Josef Jožulka Uher

Nebe, modře zalíčené, bylo těmi nejdelšími šprajci od májí, vysoko vyklenuté. Pod ním, jako mraky snovačů, mísila se velká hejna vlaštoviček a jiříček. Křídla připravující k odletu do teplých krajín. Byla polovina září, léta Páně 1939. Období hodů na celém Podluží. Už nepatřilo do lůna republiky zvané Československo. Od března toho roku ji Hitlerovo nacistické Německo přejmenovalo na Protektorát Böhmen und Mähren - Čechy a Morava. Bez Slovenska. To bylo už samostatným Tisovým štátem.

Je jedno nedělní odpoledne. Dvě máje s prapory na vrších, každá z jiné strany kostelní věže, do daleka do široka celého Podluží vyjuchávající zvěst o tom, že v Lanžhotě jsou hody. Kdo by tehdy tušil, že příští budou až za pět let?

Jedna máje stojí před hospodou Rajmunda Vedrala. Na ni se lepí jako hnízdečko jiříček zelená buda, s pódiovými fošnami na bečkách. Z ní do tance desítkám párů šohajů a děvčat v krojích, vyhrává dechovka týneckého kapelníka Francka Juráčka. Proto jim lid říká Juráčci. A budiž dodáno, že zde mají domovské právo sokoli. Jejich je celé náměstí i s ko-

lotočem, houpačkami a střelnicí pana Lípy.

Druhá máje je zakořeněná na menším place mezi Hrubou hospodou, ve které šenkují Tonda Ciprys - Fabiš. Součástí tohoto nejstaršího lanžhotského, kdysi zájezdního hostince je i vinařství Vaška Osičky, jehož veliký starodávný sklep je pod sálem. Z druhé, severní části strany plácku, jímž prochází stará silnice, zvaná Tereziánská, do Břeclavi, je dlouhá zeď dvora fary. Dechovka, která i zde vyhrává do pestrého tanečního reje mnoha mladým párům v krojích, má též zelené uhníždění na ne jiném pódiu v zahrádce a pod půdním vikýřem lichtenštejnské hájenky, dnes Kaca bar. Muziku vede šéfek Francek Uher - Uhřík, baskřídlovák, (Juráček je klarinetista), proto jeho dechovce, jediné lanžhotské, říkají Uhříci. Zrovna jako mému otci, Franckovu bratru.

Už je pod oběma májemi čas pohošijový. Z nejspodnější ulice Komárnov, vzhůru vykostkovaným návrším přes křižovatku u kostela, kolem Boží muky v Súhradech a dál až do Břeclavi je jako pentle napnutá hlavní republiková silniční magistrála Praha - Brno - Bratislava, na lanžhotském úseku dostavěná v polovině třicátých let. V tom devětatřicátém tedy ještě čerstvá.

Pyramidální topoly po obou jejích stranách, vně městyse, jsou ještě maličké. Ale brzo dorostou a budou její charakteristickou součástí na mnoho dalších let.

Hodiny na věži lanžhotského kostela ukazují čtvrtou odpolední, hodové neděle. Kolem chrámu Páně, od jedné máje k druhé, dav místních občanů. Baráky jsou prázdné, ale nekrade se v nich. Byla by to hanba nebýt o hodové neděli u jedné či druhé máje. A co možná v kroji! Po panský? Haňba plut. Přespolních a vysloveně cizinců z daleka je jako šafránu...

Ale brzo nebude! Byť v počtu základním, každého živočišného rodu. Zpod komárnovského kopečka, co mu motorové síly stačí, vzhůru jako na vršek prkoce malé autíčko bez pevné střechy. Možná v Praze vypůjčená Pragovka. Do hlavního města se urychleně vrací z Bratislavy, po přenocování v Brně. Z Ruzyně kvapem do Paříže, ještě dříve, než se bude pod Vítězným obloukem špacírovat ten knírač Hitler. Brzo tam zamíří, ne v Pragovce, ale v tanku. Moderní dobyvatelé cizích zemí to tak dělají, v rukách s mírovými ratoletmi.

Autíčko je dvousedadlové. Za zády prostor pro zavazadla a plátěnou zatahovací stříškou. Ten pár staršího muže a ženy je zřejmě manželský. Oba oháknutí podle poslední pařížské módy. On pod větším plátěným širákem, ona velkým jak mlýnské kolo. Oba z vyšší sociální třídy. Předběhneme děj: pán je ředitelem jedné pařížské konzervatoře, vyučuje v ní na strunné hudební nástroje a mává v ruce taktovku smíšeného sboru; ona, paní ještě zachovalého půvabu, má na starosti klavír a hlasivky. Tudíž oba znalci hudby a zpěvu. Ale částečně obeznámení s celou ev-

ropskou etnografií. Přesto, když se jejich autíčko zadýchaně zastaví na silnici v jejím nejužším vjezdu na křižovatku u kostela (dlouhá velká budova Hrubé hospody z jižní strany a ze severní zeď sedláckého stavení Vojtěcha Třetiny), už okrajovou součástí pestře oděného davu vesničanů, v ohlušení jejich mluvy i křiku, ale především dechovkou, která fortissimem nešetří, jsou zmatení a netuší, v čem že jim to hrozí „utonutí“. I když je jejich autíčko na magistrále od hranic Slovenska po Břec-lav, kterou musí objet, protože už patří Říši, samotné, stát - parkovat na ní nemo-hou. Rozhlíží se. Spatří vpravo na návršičku maličký volný plácek před výkladní skříní s knihami.

Tam u knihkupectví pana Rezky, mimo davovlnobití, ale pod neškodnými nálety hejna klukoracků, spustí kotvu. Nejprve vyrazí k máji, kterou mají na dohled. Muziku poslouchají nesoustředěně, zato očima neví kam prvně pohlédnout a na čem s jejich pohledem déle setrvat. Když hudba dohraje, polotichem k nim přiletí mužský sborový zpěv. Ten jejich zájem vyšponuje na špičky. Zjistí, že zpěv vychází hrdlem otevřeného průjezdu - vrátnice, zřejmě ze dvora hostince. Nelení a protlačí se na dvorní práh průjezdu. Jako do pasti je chytí zpěv táhlých písní asi čtyřicetičlenného sboru starších mužů, bez dirigenta, jen výjimečně nekrojovaných. Uchvátí je hlavně tenoři à la Italiáno!

Astrolog by později tvrdil, že všechno bylo tenkrát řízeno postavením planet a ještě jiných souher nebeských těles. Jak už bylo předřečeno, v této Hrubé hospodě, ve které měli domovské právo orlové a nábožensko-církevně orientovaní mladí i staří lanžhotské občané, měl šenkování

v pronájmu Tonda Ciprys - Fabiš s manželkou Marií, rozenou Ciprysovou - Darmovzalkou z Komárnova. Jejich dcera Mařenka byla její spolužačkou, bratříček Toneček se teprve vyklubával z dětství.

Samozřejmě, každý hospodský má k ruce kelnery (číšníky). Jedním z nich o hodech v Hrubé coby výpomoc, byl náš pan učitel Tonda Svačina. V obecné škole nás učil tělocvik, zpěv a tuším zeměpis. Vysoký, festovní, ranař ve volejbale i fotbale. A zpěvák. Jeho manželka Zita byla sestrou Mařky, takže ti dva Tonci, hospodský a kelner, byli švagři. V tomto příběhu, mně po mnoha a mnoha letech jistě s nadsázkou humoristy, vyprávěným učitelem Svačinou, je nejdůležitější ta skutečnost, že učitel maturoval na břec-lavském gymplu včetně jiných předmětů, také z latiny a FRANCOUZŠTINY! Kdyby ne, příběh by se neudál a já bych neměl o čem psát.

Pan učitel Svačina, coby kelner v bílé košili a modré zástěře, měl na starosti hlavně dvůr. S očima bystrozrakého a všude. Vytrénovaný a mezi kunčofty hbitý jako čík. Pravda, že mu ten cizokrajný pár, na prahu vrátnice váhající, padl do očí ihned, jako dva šutry. Ale snad by o ně potom už okem ani nezavádil, považující je za pouhé zvědavce, kdo ví, odkud a kam vandrem, když „iďa kolem nich, začul sem, že sa dohadujú francúzsky“. Jako kdyby blesk do něho švacil. Okamžitě se zbavil püllitrů s pivem a se vši uctivostí a galantností trubadúra přistoupil nejprve k dámě a potom k pánovi, aby oba krásnou odmaturovanou francouzštinou přivítal na lanžhotských hodech.

Ti měli chvíli ústa otevřená jako ta vrátnice oboje vrata. S dovolením je odvedl

na jedno volné místo dvora, z něhož měli dobrý rozhled a možnost stejného poslechu. Načež se slovem momento, momento odpelášil za švagrem Tondou a jeho Mařkú: „Ludé moji, máme tu Francúzú. Honem nějaký stůl, aspoň čtyry židle, bílý tyštuch, veliký talířek s přegulňákama a pistole bílého a červeného vína od Vaška, a aj dost skléneček. Kvaltem, aby nám neutékli!“

Všechno se stalo, jak přikázal. Kelnerinu nafryško předal Frantovi Sečkárovi, aby se mohl věnovat vzácným hostům. Ti se nejprve popředstavovali, pan učitel přitom „polúbil aj paní ruku, až sa začervenala“, popřipíjali si. Madam se nejprve nad přegulňákama rozmýšlela, aby potom čtyři zmlgla na jeden zátah. Konverzace probíhala sice jakž takž hladce a zásluhou pana učitele i eroticky humorně, ale přece se občas zasekla. Pan učitel se v duchu modlil, aby mu Pánbu seslal ještě alespoň jednoho „čověka“ na pomoc. Udělal dobře. Byl vyslyšen i bez souhry pozic planet astrologova blekotání.

Tím jako stéblo tonoucího zachránil vším člověkem se stal můj tatka. Po přeložení z Břeclavi pracující v Hodoníně jako vrchní poštovní tajemník (na tomto titulu si zakládal) u vlakových pošt. Po vypuknutí druhé světové války čtyři roky v Říši u vlakových pošt, na štrece Breslau /Vroclav/ - Lundenburg /Břeclav/ - Wien /Videň/. Taktéž maturant břec-lavského gymplu a taktéž jako pan učitel z latiny a FRANCOUZŠTINY! Rázuje si to v mužáckém kroji vyparáděný z Nové ulice (mne maminka strójá do třaslaviček a oni sebja samú jak sa patří také) kolem obecké školy. Spolu s kamarádama bratry Joskú a Martinem - Malitem Šestákovými

a Michalem Švirgou, tenoři à la Caruso, včetně vysokých „á“ a „cé“, on Jožka Uher - Uhřík řečený. Sbormistr na lanžhotském kúru i ve Slováckém krúžku. Už z dálky slyší dechovku bratra Francka. On však hodovává poblíž Juráčka, ale u máje chaze z Hrubé se vždycky zastaví, aby mu Francek nevyčítal, že si jeho dechovku neráčil poslechnout. Co však tatka nikdy nemine, jsou mužáci na dvoře Hrubé hospody. Rádi ho mezi sebe vítají, když ví, jaký je to extra tenor. Tak i dnes!

Tentokrát proběhne děj na scéně jeviště hodového dvora prastaré Hrubé hospody, v němž kdysi ve stájích přenocovali kupci s koňmi a povozy, trochu „jinače“: v režii a podle scénáře dramaturga pana učitele Svačiny. Jakmile se totiž do zorného pole periskopu jeho očí dostane můj tatka Jožka Uhřík, vyhrkne na víno a přegulňáky lačně ochutnávající celebrity pařížské konzervatoře: „Pardon! Pardon!“ Vypeláší jako zajíc-pšonc z pelechu. „Jožko, ty moja spáso, vitaj! Honem pot se mnú! Máme tu pařížskou hudební šlechtu!“ A už ho za rukáv lajblu táhne ke stolku mezinárodního významu. Když k němu můj tatka usedne, po uvítací předejře, nepostrádající galantnost maturanta, roztočí se francouzštinou poháněný konverzační linguašpír - jazykový kolotoč. Ale pan učitel Svačina brzo pocítí, že by měl vygradovat nějakou ražnou mužáckou písničkou.

„Jožko, dáme nějakú hore, nech naši hosté neodejdú s prázdnýma ušima? Ty půjdeš vrchem a já spodem, nejak sa zladíme!“ A zladili. Tatka ve výškách taktak že né vysokého tenorového cé. A když se přidali všichni mužáci od dlouhého stolu, mohli by si hosté z Paříže myslet, že se

ocitli pod eruptujícím Vesuvem. S úžasem, že to snad není pravda! Takoví obyčejní vesničtí chlapi a la sbor uvězněných Židů na prknách La Scaly!

Zdálo by se, že opona může jít dolů a uhranutí pařížští přespolňáci mohou odprkotat v Pragovce za Mažonetovu linii. Že se tak nestane, že k vygradování schází ještě výstup třetího lanžhotského „Francúza“, to nikdo neví. A když se to zdoví oči pana učitele Svačiny, div ho to nešvací jako blesk. Do dvora nepřehlédnutelně vejde vysoký strýc Michal Hakala! Radniční zaměstnanec na plný úvazek. Doprovází miškové, pomáhá se soupisem domácího zvířectva, roznáší občanům starostovy písemné befele-příkazy či výzvy a někdy i zaskočí jako vyhubňovač zpráv s úvodní intrádou: „Na vědomost sa vám dává!“ To „kuš, táhni do řiti, podvrátáku!“, patřící psovi, potichu... Po první světové válce jako mladík odešel do Francie, aby si rubáním uhlí v tamějších dolech vydělal na svatbu. Nevěstu si přiveze odněkud z Hornácka. Lanžhotské tetky okukují její sváteční kroj, ve kterém chodívá do kostela. A Michal se při každé příležitosti připojuje k těm dvěma maturitním Francouzům, tedy k mému tatkově a panu učiteli Svačinovi. Ti, kdekoliv a kdykoliv se sejdou, melou hubama pouze francouzsky!

Strýcovi Hakalovi, informovanému panem učitelem Svačinou o přítomnosti francouzské manželské dvojice, a zmínce o víně a přegulňákách zadarmo, stačí k linguašpíru nad stolkem tři dlouhé kroky. A ví, co se v takové nóbl společnosti patří. Srší vzpomínáním na francouzské doly, ale i lechtivými vtipy, Francouzům vlastními. Paní ředitelová se může uřech-

tat a pan ředitel uzavlažovat, aby se z něj nestala leklá ryba. Jenže, jen co se jeho dlaň otře o zlatý řetízek od kapesních hodinek na vestě, vyplašeně povstane a s politováním oznámí, že je čas, aby popojeli dál, znovu připomínajice napětí v Evropě.

Všichni tyto nečekané hosty z Paříže k Pragovce vyprovodí. Paní Mařka už měla nachystanou velkou krabici s přegulňákama a trdelníkama, hospodský Tonda přidal pár pistolí vína od Vaška Osičky. Nejvíce však byla madam pana ředitele potěšena překrásně vymalovaným kapesníčkem. Kdo ví, co obdarovaná nad ním žákům na konzervatoři vyprávěla. Loučení bylo až slzavé, včetně polibků, že dav kolem nich „kroutil hlavama“!

Když už nebylo komu mávat z návršíčku před knihkupectvím pana Rezky, obrátil se můj tatka na pana učitele Svačinu a otázkou (tatka mluvil, mamička mluvili a já sem mívám také, ovšem publicistika a literatura mě přinutily k psaní spisovnou češtinou, avšak nářečí ve mně přezívá jako ta řeč pravá mateřská!): „Poslouchej, Tondo, co jsi to tomu mistru z Paříže před rozloučením říkal, že s takovým údivem vykulil oči?“ Pan učitel se prý „uščůřiu“ a odpověděl: „Ale, nic tak zvláštního. Když sa mja optal, jak to, že nás tolik umí francúzsky, řekel sem mu, že u nás takto mluví každý druhý čověk!“ Kdykoliv na to tatka před mamičkou vzpomínal, dodával: „Div jsem mu nenakopl zadek!“ Ovšem nebyl by to on, kdyby se jako pokaždé, když se vrátil z nějakého veřejného vystoupení coby sólista, kdy prý svým forte „odvažil mikrofon i s tlapačem“ nepochválil: „Ale to jsem zase udělal díru do světa! Madam tekly i slzy dojetím!“

Nedělní hody za světla končily. Vlaštovičky a jiříčky odpočívaly přes noc, kde se dalo. Prapory na vrších dvou mají při kostelní věži už z široka daleka Podluží vidět nebyly. Pan učitel už zase kelneřil, můj tatka besedoval u Vedrala s Juráčkem a Metynem, dělal díry do nočního nebe spolu s kamarádama a strýc Hakala možná hodově vřele obtúlali Evu (Avu) ženu na strožoku...

Hody budou, jak mají být i s hodkama, a po nich bude opravdu dohodované a dohodkované na dlouhých pět let...

A návštěvníci z Paříže? Kdo ví...

P.S.

Nebylo by spravedlivé nezmínit se, jako ohlas na vyprávění o „hodařích“ z Francie, o dalších občanech z Francie, kteří se přechodně, nebo nastalo v Lanžhotě usadili či přebývali v něm.

Na prvním místě je nutné jmenovat dva bratry. Původně se jmenovali La Cunda.

Foneticky to znělo jako lanžhotský vulgární název ženského přirození (C jako K). A tak když se ženili, nechali se přejmenovat na Vavřín Ciprys a Jan Ciprys, i když té hrubé přezdívky se nikdy nezavili, zrovna jako jejich manželky, dvě dcery a dva synové. (V Břeclavské i Nové ulici)

Na Pastvisku, dnes ulice Šolochova, dlouho žili manželé jménem Doné. Mám takový dojem, že byli bezdětní. Vavřín a Jan s manželkami a dětmi jsou pohřbeni na lanžhotském hřbitově, kde Doné, nevím.

Když 7. dubna 1945 hořel náš a sousedových dům, při hašení velmi obětavě pomáhal mladý Francouz Maurice Augé, který se dlouho před příchodem fronty ukrýval u F. Janulíka (dnes Šolochova).

A kdo v září 1939 stárkoval v Hrubé a u Vedrala? Byli to Jan Švirga, Miroslav Maděrič, Jan Hakala a František Uher.

Edmund svobodný pán von Krieghammer zapomenutý lanžhotský rodák

Leoš Doskočil

Lanžhot se může pyšnit nejednou zajímavou osobností. Žádná z nich však nedosáhla takového významu jako baron Edmund von Krieghammer, třebaže jeho vazba k Lanžhotu je dána pouze místem narození. Za svého života dosáhl širokého uznání a mnoha poct – stal se generálem jezdeckta rakousko-uherské armády, tajným radou, baronem a ministrem války Rakouska-Uherska. V současnosti je tento rodák zcela zapomenutý, třebaže v minulosti tomu tak nebylo.

V roce 1831 přitáhli do Lanžhota rakouští vojáci z Auerspergova kyrysnického pluku v čele s druhým rytmistrem Rudolfem Krieghammerem (1796–1859), aby se zde ubytovali. Rytmistra doprovázela těhotná manželka Terezie (1795–1857) a její matka Kateřina Wollerová. Společně se ubytovali v domě čp. 88 poblíž fary, kde jeho žena zanedlouho dostala porodní bolesti. V pondělí 4. června v tomto domku porodila syna, kterému dali jméno Edmund. Hned následující den byl v lanžhotském kostele pokřtěn farářem Pavlem Příhodou. Za kmotra mu byl baron Karl von Tacco, penzionovaný nadporučík z Auerspergova kyrysnického pluku a babička novorozence Kateřina Wollerová, která byla vdovou po advokátovi Karlu Wollerovi. Jak dlouho se zdrželi v Lanžhotě, není zřejmé. Avšak je víc než pravděpodobné, že osud Edmunda Kriegerhammera do Lanžhota již nikdy nezavedl.

Po vzoru svého otce se vydal na vojenskou dráhu. Absolvoval Tereziánskou vojenskou akademii ve Vídeňském Novém Městě a roku 1849 se stal podporučíkem kyrysnického pluku č. 5, se kterým se zúčastnil bojů v Uhrách. V roce 1859 byl zapojen do války proti Itálii a roku 1866 proti Prusku. Tehdy již byl rytmistrem.

Jeho otec Rudolf byl v roce 1858 povýšen do šlechtického stavu s titulem „šlechtic“, díky čemuž se také Edmund mohl psát jako von Krieghammer (neboli Edmund šlechtic von Kriegerhammer, německy Edmund Edler von Krieghammer). Po studiu na vojenské jízdní ško-

le byl roku 1869 povýšen do hodnosti majora a křídelního pobočníka císaře Františka Josefa I. Roku 1874 se stal plukovníkem a velitelem 10. dragounského regimentu, od roku 1877 velitelem 3. dragounského regimentu. V roce 1879 (1. května) byl povýšen na generálmajora a roku 1884 (1. května) na podmaršála. Od roku 1889 působil jako velitel 1. sboru a velící generál v Krakově. Dne 1. listopadu 1891 byl jmenován generálem jezdeckva.

Od 23. září 1893 do 17. prosince 1902 zastával funkci ministra války Rakouska-Uherska. Na funkci však rezignoval kvůli opozici k jím předloženým branným zákonům. Stavěly se proti němu, jak zákonodárné sbory Uherského parlamentu, tak i Říšská rada. Ke všemu měl také neshody s generálním štábem. Naopak ve funkci ho dlouhodobě podporoval císař František Josef I. V roce 1899 byl povýšen do šlechtického stavu udělením titulu svobodný pán neboli baron. Roku 1903 byl penzionován.

Mezi jeho vyznamenání patřily Císařský řád železné koruny 2. třídy, Vojenský záslužný kříž s válečnou dekorací. A zároveň byl majitelem slezsko-moravského pěšího pluku č. 100 šlechtic Krieghammer. Není bez zajímavosti, že existuje vojenský pochod Krieghammer-Marsch složený hudebníkem Adalbertem Gindrichem.

V roce 1881 se oženil s Adelheid (1838–1925), s dcerou významného brněnského průmyslníka a císařského rady barona Leopolda Haupt von Buchenrode (1827–1904). Z jejich manželství se narodili Olga (1871–1940) a Curt (1882–1969).

Jak už bylo výše řečeno, Lanžhotčané si byli vědomi svého slavného a významného rodáka. Dokladem toho může být jmenování generála protektorem Spolku vojenských vysloužilců, který byl oficiálně založen v Lanžhotě v roce 1895. Úcta k osobě von Krieghammera by také vysvětlovala, proč někteří členové spolku trvali na vojenských povelech v němčině místo v mateřské češtině. Jednalo se tehdy o poměrně živý spor překračující armádní kruhy až k národnostním konotacím, a generál von Krieghammer dal nejednou na srozuměnou, že hlášení mají být v němčině.

Generál jezdeckva Edmund von Krieghammer zemřel 21. srpna 1906 v Bad Ischlu. Pochován je na hřbitově ve slovinské vesnici Gomilsko (dnes součást obce Braslovče), kde je dodnes o hrob pečováno.

Literatura a prameny:

Moravský zemský archiv,
Matrika narozených Lanžhot
Státní okresní archiv Břeclav se sídlem
v Mikulově,
fond Pohřební spolek Svěpomoc
Lanžhot (1897–1964)
www.deutsche-biographie.de/sfz46056.html
www.cavallerie.at/krieghammer-curt/

Zdroj fotografie: https://cs.wikipedia.org/wiki/Edmund_von_Krieghammer#/media/Soubor:EdmundKrieghammer.jpg

Záhadný náhrobní kámen

Leoš Doskočil

Nedávno se mi dostala do rukou fotografie, která zachycuje volně stojící starý náhrobní kámen na lanžhotském hřbitově. Navzdory špatné kvalitě snímku jsou na něm patrné křesťanské symboly, které vylučují, že by se jednalo o židovský pomník. Takto mohutný a umělecky zdařile zpracovaný kámen značí, že musel být zhotoven pro významnou a bohatou osobnost. Tím spíše se lze domnívat, že byl převezen z jiného hřbitova do Lanžhota. Kdy se tak stalo a kým není jasné.

Na kameni byl vytesán nápis „AL HIR LIGT BEGRAB/EN DER ERBARE VND/ TUGENDS AME IACCOBI/MAGISH IST/GESTORBEN DEN 19 OKTOBR/ SEINES ALTERS 63 IAHR/GOT VERLEIGHE DIE EWIGE/RUH 1766“, který lze volně přeložit následovně: „Zde leží pochován vážený a počestný Jakub Magish, jenž zemřel 19. října ve věku 63 let. Bože, dopřej [mu] věčný klid. 1766.“ Jak je z epitafu patrné, pomník byl určen jistému Jakubu Magishovi (či snad Magischovi?), který se měl narodit v roce 1703 a zemřít 19. října 1766 bez určení místa narození a pochování. Pátrání v lanžhotské matri-

ce potvrdilo jen tolik, že nežil v Lanžhotě. To podporuje domněnku, že pomník byl skutečně přivezen do Lanžhota z jiného hřbitova.

Bohužel, tento kamenný náhrobek má smutný osud. V roce 1959 byl rozbítý hrobařkou do cementových základů chlévu pro prasata. Pokud by si na tento pomník někdo z místních občanů vzpomněl, přivítal bych jakékoliv informace k němu, které lze předat na radnici pí Paulíkové.

Máte rádi řemeslný jarmark? Navštívte Veselý Kopec

Marie Petřlová

*Historie je zvěstovatelkou
dávných dob.*

Marcus Tullius Cicero

Jako každým rokem i letos uspořádal STP jednodenní zájezd, který se uskutečnil v sobotu 20. července. Vyjeli jsme již o půl sedmé, poněvadž nás čekala delší cesta do skanzenu na Veselém Kopci. Obdivovali jsme expozici stavitelství v přírodě na

Veselý Kopec, foto Zdenka Bartošová

Vysočině. Najdete zde zemědělské usedlosti, které představují život a hospodaření drobných rolníků od počátku 19. století. Za prohlídku stojí soubor technických památek na vodní pohon, zejména mlýn s varnou povidel, olejna a pila. Od roku 1984 se ve skanzenu pořádá tradiční jarmark řemesel, který o víkendu navštíví téměř sedm tisíc lidí. Celé prostředí vytváří atmosféru, která vás vrátí do minulosti. Můžete vidět, jak se dělá modrotisk, keramika fajáns, výrobky ze dřeva jako jsou hrábě, vařečky, hračky i hudební nástroje a zakoupit si, co se vám líbí.

Veselý kopec, foto J. Vlašicová

Se vzpomínkami na „staré časy“ jsme po obědě odjžděli na Zelenou horu. Kostel sv. Jana Nepomuckého projektoval slavný architekt Jan Blažej Santini. Poněvadž jsme chtěli ještě stihnout hrad Perštejn, museli jsme oželet přednášku v kostele. V celém areálu je symbolické číslo pět. Kostel je postaven ve tvaru pěticípé hvězdy. Podle legendy v místě, kde se utopil sv. Jan Nepomucký, se objevila koruna s pěti hvězdami. V areálu je pět vchodů, pět oválných a trojúhelníkových kaplí, pět oltářů a na hlavním oltáři zeměkoule z pěti hvězd andělů. Pro chrám byla získána vzácná relikvie sv. Jana Nepomuckého – kůstka, na které je přirostlý jazyk. Jazyk

Zelená hora, foto Zdenka Bartošová

je znázorněn v kopuli, obklopen plameny a paprsky. Na hlavním oltáři je socha sv. Jana Nepomuckého stojící na zeměkouli a stoupající k nebi. Dokončení ambitu okolo kostela se slavný architekt nedožil, zemřel r. 1723. Někteří jsme byli na Zelené hoře v roce 2014, tehdy ještě byly kolem kostela hroby. Průvodkyně nám říkala, že hroby budou přemístěny na hřbitov, což se také provedlo. Je velmi potěšující, že farnost Žďár nad Sázavou začala s opravami. V současnosti probíhá oprava omítek a oken, které se vrátí do původní podoby.

Po prohlídce tohoto skvostu naší architektury jsme cestovali na hrad Pernštejn, který je jedním z nejnavštěvovanějších hradů na Moravě. Hrad se tyčí na skále nad Nedvědicemi téměř osm století a nikdy nebyl dobyt. Mohutný majestátní hrad byl sídlem pánů z Pernštejna, kteří měli ve znaku erbu zubří hlavu. Průvodkyně nás provedla jeho historií a pověstmi. Na hradě jsou dvě věže, věž strážní vysoká 35 m a Barborka vysoká 24 m, ve které se nachází čtyři různobarevná okna představující čtyři roční období. Každý návštěvník žasne nad krásou interiéru v tak starém hradě, ať už je to kuchyně, ložnice, knihovna, obrazárna nebo přijímací salon.

Pozornost budí velký rytířský sál, v něm má u stolu každý šlechtic svou židli označenou z jedné strany erbem a z druhé jménem. Filmaři byli inspirováni romantickým prostředím hradu k natočení spousty pěkných pohádek. Jistě si vzpomenete na pohádky Čert ví proč, Sedmero krkavců, Jak se budí princezny, Pták Ohnivák nebo Sůl nad zlato.

Z pohádkového hradu jsme se vrátili do skutečnosti a po občerstvení v podhradí jsme se obohaceni o nové zážitky vraceli domů. Poděkování patří Marii Uhrové za organizaci, Petru Škápíkovi za bezpečnou přepravu a také všem, kteří se našich zájezdů zúčastňujete.

Zájezd ČZS

Jaroslav Třetina

V neděli 1. června uspořádala ZO ČZS v Lanžhotě zájezd s vinařskou tematikou do Burgenlandu v okolí Neziderského jezera. Už slunečné ráno bylo předzvěstí, že by cesta mohla být úspěšná. Cestou přes Mikulov, kde jsme přibrali manžele Pazderkovy, kteří nám putování zajistili, jsme přijeli na rakouskou půdu a s trochou lítosti viděli rozpracovaný poslední úsek dálnice na Vídeň. První zastavení bylo ve městě Halbtturn, nad severní částí jezera, ve vinařství rodiny Unger. Prohlídka začala úsměvnou příhodou, kdy nás vedoucí nasměroval k sousedům, kteří se po překvapení začali přivřo-

vat na nečekanou návštěvu. Naštěstí před otevřením první láhve si pro nás přišel hostitel objednaný a vše se vysvětlilo. Rodinné vinařství obhospodařuje 10 ha vinic a 80 ha ostatní půdy. Současně zde pracuje už šestá rodinná generace. Vinařské prostory jsou přebudovány z původních stá-

foto Michal Bien

jových prostor a nic nepřipomíná původní charakter. Po prohlídce jsme ochutnali čtyři vzorky bílých vín včetně panenského Sauvignonu. Vše příjemná lehčí vína ovocitá. Oblast je doménou vín červených, takže jsme ochutnali čtyři typy Zweigeltrebe z různých poloh.

Další zastávka ve městě Andau - až u maďarských hranic - ve vinařství rodiny Scheiblhoferů byla trochu pro nás ohromující. Prohlédnout si obrovský komplex nového moderního vinařství, včetně návštěvnického, restauračního a ubytovacího či společenského centra byl opravdový zážitek. Degustace osmi vzorků vín dopl-

něná sýrovo-šunkovým talířem a odborným výkladem byla opravdu excelentní. Abychom aspoň trochu zahlédli rakouské moře, zajeli jsme až do přístavu za městem Ilmitz a zkusili teplotu jezerní vody, ale přidat se ke koupajícím jsme se neodvážili. Poslední zastávka ve vinařství Lang v Ilmitzu potěšila zejména ženskou část výpravy. Hostitelé se zabývají výrobou převlastkových sladkých vín, kde dominovaly vzorky u nás méně známé odrůdy Bouvier, o spokojenosti návštěvníků s celkovou úrovní zájezdu i úrovní vín svědčí nákupy vín v každém navštíveném vinařství.

Cesta po USA

František Horák

Po 9. celosvětovém potlachu v Austrálii v roce 2014 jsem dostal pozvání na 10. celosvětový potlach v Texasu na 10. listopadu v roce 2018. Letošní pozvání bylo vzácnější, kamarádi z Texasu totiž vzkázali, že to bude poslední oheň, protože kamarádi, co emigrovali po roce 1969, už mají hodně křížků za sebou a těžko by další zvládli.

Vznik a okolnosti celosvětových potlachů jsem popsal ve zpravodaji č. 2 v roce 2015 v mém článku o Austrálii.

Půl roku před texaským potlachem se sešla čtveřice ve složení Mírek - Prcek (71 let) z Tišnov, hlavní organizátor a cestovatel, Franta - Hriboš (69 let) z Lanžhota, Otmar (66 let) z Ostravy, Helena - Špica (56) ze Zlína. Spolu jsme absolvovali předtím i Austrálii. A v Tišnově na podlaze nad rozloženou mapou jihozápadu USA jsme po dlouhých úvahách naplánovali dvouměsíční cestování z Denveru do Texasu.

Před 60 lety jsme ve škole nevěděli, že nějaká Amerika existuje. Díky Pánu Bohu jsem se dožil toho, abych viděl, jak se USA mají špatně...

USA je obrovská země nekonečných plání, rozlehlých pouští a dvou protáhlých horských řetězců, Skalnatých hor a Appalačského pohoří. Nejslavnějším přírodním útvarem je Velký kaňon v Arizoně. První stálou osadu v roce 1565 založili příchozí Evropané na Floridě. V roce 1776 se 13 původních amerických kolonií rozhodlo odtrhnout od Velké Británie a vyhlásit nezávislost. Kolem roku 1900 USA vyřešily indiánskou otázku tím, že většinu původních obyvatel kontinentu vyhubili.

Celkem jsme procestovali 15 států, najeli 16 000 km, pěšky prošli asi 550 km. Vše na trase: Philadelphia - New Jersey - přílet z Prahy, Colorado - Nebraska - Dakota Soud - Wyoming - Utah - Arizona - New Mexico - Mexico. Z El Pasa přes hraniční most přes Rio Grande, Texas konání 10. celosvětového potlachu ve Fort Adamsu, tj. asi 16 km za Dallasem.

Odlétali jsme v neděli 23. září 2019 na lanžhotské hodky z Prahy do Philadelphie, která je vzdálená asi 9,5 hod. letu. Po krátkém přistání jsme pokračovali na západ do Denveru - Colorada, tj. asi čtyři hodiny letu. Do Denveru jsme přiletěli za tmy kolem 22. hodiny, tam nás čekal kamarád Tonda Reda (82 let) původem z Brna, kterého jsem já viděl před 12 lety!? Vzpomněl jsem si na heslo, co fungovalo léta! Na obrovském terminále jsme zařvali: HA-LÓÓÓ HESLÓÓÓ! A o 100 m se ozvalo: HOVNO KLESLO! A už jsme byli spolu. Tonda nám velmi pomohl s jazykovou bariérou při vyzvednutí auta z půjčovny. Po noclehu u Tondy jsme ve městě nakoupili

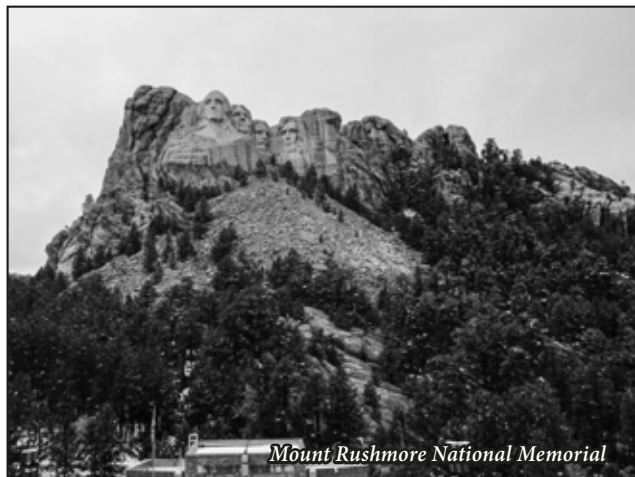
proviant na čtyři dny a vyrazili do Denveru na místo, kde se konal 4. celosvětový potlach v roce 1993, byl první svobodný pro československé trampy po převratu. Večer jsme přespali nad Denverem ve 2 300 n. m. v., na krásné chatě manželů Hnízdilových, rodáků z Brna a od roku 1969 žijících v této krásné zemi. Ráno jsme se rozloučili a naše čtveřice se vydala za poznáváním jihozápadu USA. Město Denver se přezdívá Mile Mihgt City, neboť patnáctý schod místního kapitulu leží přesně ve výšce 1 609 m, což odpovídá jedné míli. Po malém bloudění jsme dorazili do Národního parku Rocky Mountain, který je parkem od roku 1915 o rozloze 1070 km², má 78 vrcholů nad 3 600 m. Autem jsme po silnici vyjeli až do výšky 3 700 m. U jezera Colorado jsme přenocovali v kempu. 27. září jsme posnídali při -5o C a vyrazili dále přes Nebrasku na Wyoming, přes pohřebiště přistěhovalců co nezvládli cestu přes velké pláně.

28. září jsme vstali v půl páté, měli jsme před sebou dlouhou cestu, už v půl deváté jsme přijeli do Jižní Dakoty a přes Národní park Badlands jsme pozdě odpoledne dorazili do National Memorial Mount Rushmore, kde jsou úžasné hlavy čtyř prezidentů vytesané ve skále, které jdou vidět desítky kilometrů daleko.

DÉLKA V ÚŘADĚ

George Washington	1789 – 1797
Thomas Jefferson	1801 – 1809
Theodore Roosevelt	1901 – 1909
Abraham Lincoln	1861 – 1865

Tvorba jejich soch trvala 17 let. V místním muzeu je vše perfektně zdokumentováno, jen pro zajímavost jen jedno oko měří 3,5 m.

Mount Rushmore National Memorial

29. září ráno jsme vyrazili přes město Gilete do Wyomingu v Montaně, kde jsme navštívili muzeum generála Kastra, kde bylo spoustu dochovaných věcí a tisíce pomníků padlých z masakru 7. kavalerie u Litebighornu 25. 6. 1876.

30. září jsme se probudili do deště a sněhu. Projížděli jsme zasněženým indiánským územím, v divočině jsme zabloudili, ale potkal nás domorodec a vyvedl nás asi 60 km do civilizace. Přes velkou River Yellowstone jsme dorazili do města Cody ve Wyomingu. Tam jsme navštívili nádherné muzeu Buffala Billa, jehož součástí byly různé druhy zbraní, dostavníky, dobové oblečení a vycpaná zvířata, v suterénu bylo indiánské muzeum. Večer se nám podařilo ubytovat ve srubu, kde jsme poprvé v divočině provedli hygienickou očistu v teple a suchu.

1. října z města Cody jsme v odpoledních hodinách dorazili do Národního parku Yellowstone. V roce 1872 vyhlásil americký prezident Ulysses S. Grant Yellowstone prvním americkým národním parkem, je zároveň nejstarším na světě. Jeho rozloha

činí 9000 km², po Aljašce a Havaji je i největším v USA. V údolí pod horskými štíty se toulají stáda bizonů, losů a medvědů. Park má asi 200 gejzírů, pod zemí je teplota v nich 5400 C. Nejznámější je Old Faithful – každých 70 minut vyvrhne 31 000 l horké vody do 61 m. V roce 1880 tady žilo 32 milionů bizonů. Při prvním nocování v kampu Yellowstone jsme byli od správce varo-

vání na přítomnost medvědů. V autě ani ve stanu nesměly zůstat žádné potraviny, vše se muselo uzamknout do pancéřované bedny u každého kempoviště. Další den jsme projížděli kolem desítek gejzírů hořícími úžasnými barvami. Dále jsme projeli Grand Teton ze stále zasněženými vrcholy. Po nádherném národním parku Yellowstone jsme dorazili do města Jackson – Wyoming, typického města Divokého západu s dřevěnými chodníky, saloony s létajícími dveřmi a zvířecími trofeji na stěnách a dveřích. V cowboy baru jsme si na koňských sedlech dali kovbojské pivo 0,3 l za 5 dolarů a dál pokračovali do státu Idaho. Přšlo a všechny hotely byly obsazené, tak jsme na divoko přespali u indiánů.

7. října jsme se zastavili u přírodního divu západního Oregonu Národního parku Crater Lake, kde se tyčí k nebi 3 400 m vysoká vyhaslá sopka Mazama. V jejím kráteru se vytvořilo nádherné, šest set metrů hluboké jezero, nejhlubší na v USA. Ráno po snídani jsme z Oregonu vyrazili do Kalifornie do Národního parku Redwood s nádhernými sekvoji až přes 2 000 let starými. Mezi nimi

kraluje impozantní TAL TREE, který je 112 m vysoký a v průměru měří 13 metrů, je to nejvyšší strom na světě. Viděli jsme taky obrovskou sekvoji, pod kterou se dá projet autem – máme foto. Brzy ráno jsme chtěli posnídat, ale ešus plný pomazánky jsme zapomněli na stole, tak nám ho sebrali, mývali! Marné bylo hledání! Odpoledne jsme dorazili do San Franciscu přes proslulý

most Golden Gate (Zlatá brána), je 2,7 km dlouhý a tyčí se 67 m nad mořem. Prošli jsme CABLE CARS - strmé kostrbaté ulice. Andrew Hallidie v roce 1873 vybudoval systém tramvají tažených podzemními kabelemi. Vagony z roku 1900 jezdí dodnes! Na proslulou věznici Alcatraz na ostrově jsme se nedostali. Rezervace trajektu byla na čtyři dny zadaná. Zato jsme navštívili nejstarší budovu v St. Frisku, františkánskou kapli, kterou v roce 1791 postavili indiáni. Po divokém noclehu, kdy nás očuchávali kojoti,

jsme dorazili do Národního parku YOSEMITE 1864, nejkrásnějšího v Kalifornii. Je tam největší sekvoj Grili giant před 3000 let stará s průměrem 9,44 m. Taký úžasný skalní útvar El Capitan, tj. 2307 m strmá stěna k volnému lezení. Slezl ho i Čech bez jištění!

14. října jsme se probudili v půl sedmé a po divokém noclehu jsme jeli dál na MONO LEKE, úžasné jezero s krápníkovými věžičkami kolem pobřeží.

15. října ráno jsme se probudili při - 120 C, voda v kanystrech byla zamrzlá, stany jak v ledové jeskyni. V podvečer jsme dorazili na KINGS CANON. Nedotčenou přírodou jsme prošli stezkou mezi nádhernými sekvojemi. Nejvyšším bodem této oblasti je MOUND WHITNEY, tj. s 4418 m nejvyšší hora USA.

16. října jsme navštívili vyhlídkový bod Moro Rock ve 2050 metrech, z kterého byl nádherný pohled na celý GIANT FOREST (les obrů), 400 schodů na špičku skály postavili v době krize mladí nezaměstnaní muži. Byl to pro nás nejfantastičtější výhled v celé Kalifornii.

18. října hned ráno jsme vyjeli na St. Willich, písečné duny, přes Whitte Gold - Borax, v roce 1855 to byli největší doly na tavení kovů. Při dalším putování jsme dorazili k největší atrakci amerického západu do Death Valley – Údolí smrti, 7800 km², teplota v létě 450 C, v roce 1913 zde byl naměřen rekord 570 C. Taký jsme sešli k Batwater, nejhlubší bod v Severní Americe, který je 85,6 m pod úrovní moře a nachází se pouze osm mil od nejvyšší hory pohorí Siera Nevada 4418 m. Dál jsme prošli nádherný Golden Canyon, 6 km dlouhý. V 15 hodin jsme přejížděli z Kalifornie do Nevady. Za tmy jsme došli do rozzářeného

Las Vegas. Po náročné dvouhodinové jízdě na šestiproudé silnici se nám podařilo konečně najít motel „G“ za 75 dolarů pro čtyři osoby. Po náročné cestě jsme zářící noční Las Vegas sledovali chvíli už jen z balkonu. Největší hříšný Babylon na kontinentě vznikl v 50. letech 19. století, jako zbožná osada Mormonů. V nejproslulejší kasino na světě se Las Vegas změnilo teprve ve 30. letech 20. století. Nevada jako jediný stát zlegalizovala hazardní hry. V roce 1999 byl rekordní počet návštěvníků v tomto městě hazardu 36 milionů. Jsou tam hodinové sňatky nebo rozvody za 35 dolarů.

19. října jsme vyrazili do centra Las Vegas na Stripu, kde jsou k vidění všemožné stavby jako například Eiffelova věž, Cheopsova pyramida, italské gondoly, pirátské plachetnice, umělé vodopády, stometrové reklamy, všude obrovské reproduktory a hluk. Taký jsme ze zvědavosti navštívili pár kasin a herny. Byl jsem rád, že jsme z toho blázince utekli, uklidnit se do Arizony. Kousek za Las Vegas jsme se zastavili na úžasné Hoverově přehradě na řece Colorado. Tato řeka dělá hranici mezi Nevadou a Arizonou. Přehradu vybudovali ve 30. letech 20. stol. a byla unikátem tehdejších inženýrů. Přehrada zásobuje vodou a elektřinou celé Las Vegas a okolí.

20. října Na dnešní den jsme měli naplánovaný Grand Canyon. V roce 1540 Velký kaňon spatřil objevitel Španěl De Cardenas. Délka kaňonu je 446 km a šířka od jednoho do 29 km, hloubka 1600 m, severní okraj je 2 400m. Colorado - znamená ve španělštině zbarvená do červena.

21. října jsme v 9 hodin přijeli k místu sestupu do kaňonu. Rozloučili jsme se s Prckem (už má kaňon prošlý). Já, Otmar a Špica jsme se s batohy vydali na sestup k řece

Colorado. K řece jsme to za krásného počasí sešlápli za sedm hodin. Dole u řeky byl kemp plný, tak jsme šli kolem řeky hledat místo na příhodný nocleh. Za setmění jsme asi 200 m od Colorado river, jsme narazili na krásný kamenný srub, kde jsme pod širákem přenocovali.

22. října jsme si přivstali a kolem sedmé jsme vyrazili na trek na vrchol Grand kaňonu, přes nádherné skalní útvary, co zde příroda vytvořila před 550 miliony lety. Chvilími jsme šlapali za deště, ale měli jsme ponča. Před vrcholem jsme narazili na partu Čechů, co sestupovali dolů, byli z Brna. Ve 14 hodin jsme vyšlápli na vrchol kaňonu, zdraví, ale nohy dostali zabrat. Na hoře nás čekal kamarád Prcek, který zajistil kemp a uvařil rizoto se zeleninovým salátem, všem nám to velmi bodlo po tom velkém výšlapu. Jeden velký cestovatel napsal v knize o Grand Canonu, že se nedá nafotit, nafilmovat ani namalovat, ten se musí projít pěšky, aby člověk viděl každý metr krásy, co tu příroda stvořila za miliony let! Večer jsme si užili v kampu při ohýnku a hraní (Prcek na kytaru a Špica na banjo) krásný večer u řeky Colorado.

23. října popoledni jsme přejeli z Arizony do Utahu.

24. října jsme dorazili do Národního parku ZION, který je plný kaňonů, jeskyní, strmých skalních stěn a údolí. Je největší atrakcí státu Utah. Ještě týž den v půl čtvrté jsme přejeli z Utahu do Arizony. V šestnáct hodin jsme se setkali u Virgin river kaňonu s kamarády z Prahy, Kanady, Austrálie a Švýcarska, co cestovali spolu na potlach v Texasu. Užili jsme si večer pohody a zpívání. Ráno jsme se rozloučili, měli jinou trasu než my.

25. října jsme měli namířeno do nádherného Národního parku Bryce Canyo, do krajiny plné červených a hnědých jehel z pískovce. To byla nevidaná krása.

27. října ráno jsem se zase probudili v zamrzlých stanech a jeli jsme za teplem na území Navahů.

28. října jsme přijeli do Národního parku Archéz v Utahu, kde jsme obdivovali nádherné pískovcové oblouky a okna ve skalách.

29. října jsme projížděli úžasnými skalními útvary Monument Walley, kde se filmovaly ty nejkrásnější filmové westerny s Johnem Wynem. Další den jsme si u těchto přírodních monumentů nakoupili od indiánů ručně dělané suvenýry.

1. listopadu po krásném noclehu v indiánském týpý jsme přejížděli do Národního parku Petrítield Forejt, kde jsou zkamenělé stromy staré 220 milionů let a dodnes jsou na nich vidět skleněné letokruhy.

2. listopadu naše posádka přijela do Arizony do úžasného Národního parku Saku-ro, kde se kolem nás tyčili obrovské kaktusy až 12 m vysoké.

3. listopadu naše cesta pokračovala z Arizony do Nového Mexika. Z El Pasa jsme přešli přes známý hraniční most přes řeku Rio Grande a přes turniket jsme přešli do Mexika, prošli jsme se hlavní asi tříkilometrovou třídou, ale všude byla špína a binec, tak jsme se vrátili zpět do El Pasa. Cesta zpátky do USA, ale byla složitější. Dlouhé hodiny jsme čekali na vízové – celní odbavení.

4. listopadu v šest hodin ráno jsme dorazili do Národního parku Carlsbad Caverns, kde jsme si v osm hodin vyzvedli lístky do jeskyně. Je to nejhlubší přístupná jeskyně, cestě dolů jsme terasovitě sestupovali

dvě hodiny, okouzlili nádherné krápníky a dómy. Nahoru na povrch jsme pak vyjeli asi 250 m dlouhým výtahem. Po poledni jsme přešli z Nového Mexika do Texasu do Národního parku Gudlupe Mountains, kde jsme přenocovali.

6. listopadu jsme v Dallasu doplnili zásoby a po 160 km jsme dorazili na potlachoviště ve Fort Adamsonu, kde nás přivítala bouřlivá noc.

10. listopadu probíhalo společné focení asi sedmi set účastníků potlachu, v půl šesté vzplanul desátý celosvětový oheň, při kterém předvedl originální taneční kreace místní indián v originálním obleku, pak následovaly soutěže ve zpěvu a veselé vyprávění.

11. listopadu hlavní organizátor kamarád Petr Komárek - farář předal placky soutěžícím a všem zúčastněným odznaky a samolepky z 10. celosvětového potlachu. Na závěr se přihlásili kamarádi z Kanady, že po 40 letech přebírají štafetu celosvětových potlachů od kamarádů z USA a další potlachy se budou konat pod názvem „letokruhy“ podle místa, kde bude oheň hořet. Tedy za tři roky v Kanadě ho budou pořádat kamarádi Tony z Příboje Brno a Pampaliny.

14. listopadu nastal čas balení před odletem do Evropy a loučení s posledními kamarády a vyjeli jsme na letiště směr Dallas. Přes menší problémy s nadváhou kufrů jsme přes Londýn zdárně přistáli v Praze na letišti.

Závěrem dávám poklonu všem, co se starají v USA o krásy, čistotu a organizaci úžasných přírodních národních parků!

Moravský psí den

Jakub Zajíček

Zábava, informace, čipování zdarma, známé osobnosti a podpora útulků. To byly stěžejní cíle Moravského psího dne, který se historicky poprvé konal u nás v Lanžhotě.

Akce splnila očekávání všech partnerů, pořadatelů a hlavního organizátora společnosti Animal Breath – nové sociální sítě pro mazlíčky.

V sobotu 22. 6. v Lanžhotě proběhl první Moravský psí den. Jednalo se o velkolepou akci, kterou Morava dosud nezažila. Do Lanžhota se sjeli lidé z celého regionu včetně západní části Slovenska.

Během slunečného dne se v areálu fotbalového hřiště na Šlajsi průběžně vystřídaly tisíce návštěvníků. Hlavní organizátor Animal Breath je velice mile

překvapen a nadmíru spokojen, že se podařilo uspořádat dokonalý den pro pejsky, jejich majitele a přátele.

Jedním z cílů akce bylo pomoci pejskům z útulků. To se však bez znalosti prostředí nedá splnit jen tak. Proto si tento díl práce vzala na bedra organizace Dočasky.cz, provozující útulek v Lanžhotě. Návštěvníci tak mohli podpořit čtyři útulky, a to nejen koupí lístku do tomboly, či nákupem na stáncích. Přinesli i hmotné dary, jako

desinfekční prostředky, krmivo a další potřeby pro psy. Dárci byli opravdu nadšení a štědrí. Po listcích do tomboly se doslova zaprášilo. **Útulek Jinak, Útulek Tibet, LOZ Olomouc a Dočasky.cz** si tak rozdělili obsah sběrného místa a výtěžek tomboly v celkové výši 60 000 Kč.

O přítomné pejsky bez domova byl nevídaný zájem. S jejich představením pomohly významné osobnosti českého showbusinessu v čele s Davidem Kolírem, Markétou Hruběšovou, Terezou Fajkovou, Pavlou Vitázkovou a moderátorkou Janou Strykovou. Všechny spojuje láska ke zvířatům, a tak neměli sebemenší problém přenechat pro tu chvíli posty hvězd pejskům a doprovodit je na pódium před objektivy fotoaparátů a kamer. Mnohým z nich tak usnadnili cestu do nového domova a za to jim patří poklona.

Neodmyslitelnou součástí akce bylo představení aplikace Animal Breath, která

je stvořena nejen pro pejsky a jejich majitele. Nová sociální síť je přehledná a rychlá a dosud obsahuje profily dvanácti druhů zvířat. Tyto počty však stále rostou. Už dnes v síti najdete profily koček, papoušků, koní a dalších zvířecích miláčků, bez kterých si mnozí z nás nedovedou svůj život představit. Aplikaci lze stáhnout zdarma z každého mobilního telefonu, nebo otevřít přímo na www.animalbreath.com

Zástupci výcvikové haly Brno, firmy z oblasti služeb, poradenské firmy a v neposlední řadě team celoplošně vysílaného televizního pořadu Kočka není pes. Účasti a podpory všech si velice vážíme.

S blížícím se termínem zákonné povinnosti psa trvale a nezaměnitelně označit (platí od 1. 1. 2020), tak zvaného čipování, přišel organizační team Animal Breath & město Lanžhot & Dočasky.cz s pilotním projektem zajištění čipování a okamžité registrace čipu ZDARMA

přímo na akci. Pro přehlednost a snazší proces zpracování byla k dispozici online registrace na www.moravskypsiden.cz, kterou většina návštěvníků využila. Zkrátka ale nepřišli ani majitelé, kteří se pro čipování rozhodli až v den konání. Za úspěchem tohoto odvážného kroku stojí finanční podpora Animal Breath, města Lanžhot a firmy SUPER ZOO. Ovšem ani bez praktických znalostí a zkušeností veterinárních lékařů by se nepodařil tak hladký průběh, na jehož závěru bylo čipem označeno celkem **407 pejsků**.

Psí dostih a soutěž ve skoku vysokém byly plné adrenalinu i legrace. Důležité nebylo vyhrát, ale pobavit se. Přesto, nebo právě proto, byl obrovským překvapením skok do výšky v podání fenky Zary. Ta šla do soutěže naplno a v doprovodu své mladičké paničky překonala laťku ve výšce 130 cm. Podrobnější informace o výsledcích soutěží najdete na webu www.moravskypsiden.cz.

Celá akce měla vynikající doprovodný program. Nemačnou pozornost přilákal koncert lanžhotského rodáka Jirky Zonygy, nebo vystoupení Děti ráje.

Přizvaní vystavovatelé a jejich prodejní stánky se také těšili velkému zájmu. Generální partner SUPER ZOO a jeho dceřiná společnost Ontario, nabízeli nepřeberné množství potřeb, krmiva, hraček, obojků, vodítek atd. Mnohé z nich skončily právě na sběrném místě útulků. Společnost Nativia zase nabízela pamlsky a krmiva postavená na vysoké kvalitě vstupních surovin a obsahu živin zabezpečujících zdravou a přirozenou výživu psů.

Prázdné člověčí žaludky a mlsné jazýčky také nepřišly zkrátka. O pestrost nabídky v gastrozóně se postarala Lucie Salajková

a cíl uspokojit i labužníky, splnila na výbornou. V gastrozóně bylo možné ochutnat jak domácí speciality místních prodejců, tak pokrmy z vyhlášených restaurací a delikatesy moderních food trucků. Nechyběla kvalitní káva a míchané nápoje.

Za organizační tým a Animal Breath bychom chtěli poděkovat také všem pracovníkům města Lanžhot, kteří se na akci přímo či nepřímo podíleli. Bez podpory města Lanžhot, by se takto významnou událost vůbec nepodařilo prosadit. Přípravám vládla ochota, součinnost a chuť spolupracovat. Také bychom chtěli poděkovat vám všem, obyvatelům města Lanžhot, za trpělivost a toleranci k dopravním omezením, která akci provázela v blízkosti areálu TJ Sokol Lanžhot. Poděkování patří také pracovníkům a ochotníkům z TJ Sokol Lanžhot, kteří přiložili ruku k dílu a pomohli s organizací.

Společnost Animal Breath by ráda v organizaci dalších ročníků pokračovala. Věříme, že jsme důvěru zastupitelů města Lanžhot nezklamali a zelenou dostaneme i příště. Ještě jednou děkujeme všem a těšíme se za rok na viděnou.

Kontakt:

Jakub Zajíček - Animal Breath, s.r.o.
majitel a jednatel
T: +420 724 110 123
zajicek.j@animalbreath.com
info@animalbreath.com
www.animalbreath.com

Andrea Černá
předsedkyně spolku Dočasky.cz z. s.
T: +420 777 866 555
aja@docasky.cz
www.docasky.cz

Seznamte se s novou aplikací pro vaše mazlíčky!

Ať už máte pejska, kočku, andulku, křečka nebo leguána, je pro vás váš zvířecí parťák bez pochyby tím nejúžasnějším a nejkrásnějším na světě. Není divu, že tolik lidí své mazlíčky ukazuje na sociálních sítích. Jestli patříte mezi ně, budete z nové aplikace Animal Breath nadšení!

Animal Breath je zvířecí sociální síť pro všechny domácí mazlíčky. Slouží k publikování fotek zvířat, sdílení videí a budování komunity majitelů zvířecích mazlíčků. Bližší informace o zvířecí sociální síti naleznete také na webových stránkách www.animalbreath.com nebo lze aplikaci stáhnout v každém mobilu s využitím Google Play nebo App Store.

Nová sociální síť pro mazlíčky je vytvořena zatím pro dvanáct druhů zvířat. Tyto počty budeme dále rozšiřovat. Nabízíme služby pro zvířata a jako přidanou hodnotu pro i jejich majitele. Výhodou Animal Breath v rychlosti komunikace jako každé jiné sociální sítě.

Naši hlavní prioritou je aktuální produkt tzv. identifikace čipů v registrech. Mobilní aplikace umožní dohledat registrované údaje z databáze téměř okamžitě. Podmínkou je identifikace čísla registrovaného čipu přímo v terénu. Výhodou je snížení nákladů za převoz do útulku včetně administrativy, finanční úspora pro majitele pejska a hlavně ušetření dalšího stresu nalezeného pejska.

Mobilní aplikace je propojena s prvním registrem čipů na území ČR. Naše kroky budou směřovat v rozšíření propojení s dalšími registry, které jsou provozovány

Animal Breath

Animals make world better

v ČR. Byla zahájena diskuse, jak propojit mobilní aplikaci s Evropským registrem. Po zprovoznění tohoto propojení bude možné najít registrační údaje nalezeného psa kdekoli v Evropě.

Současně s tím má Animal Breath i svůj vlastní systém pro vyhledávání ztracených zvířat. Tento systém je založený na principu spolupráce a sdílení uživatelů. Proto žádáme všechny majitele pejsků o vytvoření profilu svých mazlíčků v aplikacích Google Play a App Store.

Další funkce mobilní aplikace je zaměřena na pomoc útulkům a dočaskám, na nové služby pro veterináře, služby pro domácí mazlíčky (psí kadeřníci, obchody, ostatní služby), inzerce, výstavy atd. Tyto všechny funkce mají být nápomocny majiteli zvířat s cílem získání informací a usnadnění života s domácím mazlíčkem.

Aplikace představuje všechny zóny, které jsou na Moravském psím dnu. Nová sociální síť pro mazlíčky je zejména pro majitele zvířat, ale zároveň samozřejmě i pro milovníky zvířat, kteří sice sami zvířátko nemají, ale baví je sledovat fotky a videa ostatních. Aplikaci ocení zejména majitelé, kteří budou moci mít za nějaký čas všechny potřebné informace a potřebné funkce pro svého mazlíčka v jedné aplikaci.

Zaujala Vás aplikace Animal Breath?
Není nic jednoduššího, než si ji už teď
stáhnout v mobilu nebo Vašem počítači!

Kontakt:

Jakub Zajíček
Animal Breath, s.r.o.
majitel a jednatel
T: +420 724 110 123
zajicek.j@animalbreath.com
info@animalbreath.com
www.animalbreath.com

Nová aplikace sociální sítě pro zvířátka

Vyzkoušejte nyní !

Street dance pro všechny aneb hledáte kroužek pro své děti?

Máme otevřeno na 30 kroužků po celém Břeclavsku, Mikulovsku a Hodonínsku. Nemusíte děti nikam vozit, my jezdíme za Vámi. Ušetřený čas mohou děti využít zase o něco lépe než sezením v autě či autobuse. Výčet tréninků, kde všude taneční lekce probíhají, který den a v kolik hodin, naleznete na našich stránkách www.ncod.cz, který by měl být zcela úplný první týden v září.

Hodiny probíhají jednou týdně v pravidelný čas na stále stejném místě a navazují na sebe. Pokud však vynecháte nějakou lekci kvůli nemoci, nic se neděje, pomáháme dětem vše dohnat a neustálým opakováním choreografií se lehce chytí i ti, kteří nezačnou s kurzem od začátku hned v září. Nebude se dítě nudit? U nás rozhodně ne. Během školního roku si vyzkouší spoustu různých tanců a technik. STREET DANCE, na který se naše taneční studio zaměřuje, je totiž jen takový nadřazený pojem, jenž pod sebou

ukrývá nespočet zajímavých tanečních stylů. Z nejznámějších můžeme třeba jmenovat hip hop, dancehall, house dance, locking, breakdance a další, které si děti mají možnost všechny vyzkoušet během kurzů. Z těchto stylů dávají lektori dohromady asi tříminutové choreografie, které jsou složené z více písniček, díky čemuž se děti v žádném případě nestihnou nudit. Bojíte se, že si Vaše dítě nezvládne něco zapamatovat? Na to máme také řešení – lektori každou skladbu zvlášť natáčejí na

počítání a videa dáváme na náš web. Naši svěřenci pak tedy mohou trénovat a procvičovat také doma a sami napomáhat svému zlepšování.

Kurz máme rozdělen na dvě období – září až prosinec a leden až červen. Obě tato období jsou ukončena závěrečným projektem – vystoupením pro rodiče a veřejnost, na kterém děti předvedou choreografie, jež se zvládl v tomto krátkém čase naučit. Tanečky všech skupinek na sebe navazují a dávají tak něco přes hodinku dlouhý program. Nemusíte se však bát, že Vaše dítě zde bude muset trávit celý den, máme to vymyšleno tak, abyste si děti na vystoupení přivezli, shlédli představení a hned si Vaše ratolesti zase odvezli domů. Termíny těchto závěrečných projektů vystavujeme hned v září na našich stránkách tak, aby si rodiče mohli tato dvě důležitá data zarezervovat ve svém diáři a nedošlo tak k tomu, že se dítě nebude moci představení účastnit a tím zkomplikovat práci lektorům a ostatním dětem, jelikož věřte, že není pro děti nic horšího než se učit znovu a znovu, kde přesně má stát, kam se hnout při které písničce, tak aby vše ladilo a dotvářelo to správné kouzlo choreografii.

Představení samozřejmě nejsou povinná, a čím dříve je o tom lektor informován, tím méně problémů to způsobí.

Dětí, které navštěvují naše kurzy ve své obci či městě, se týkají ještě další vystoupení a to přímo

v jejich místě bydliště. Pokud se tam pořádá nějaká akce (Den dětí, ples či cokoliv) a organizátor nás osloví, rádi uvítáme zařazení našeho vystoupení do jejich programu, děti se pak snáze otkrají a zvykají si lépe na stres, což se jim bude hodit i celkově do života.

Některé z vás bude jistě zajímat i finanční stránka našich kroužků. Vydaných peněz se u nás rozhodně nebojte. Pololetní školné je minimální, abychom uhradili pronájem prostor, cestovné, další poplatky s kurzy spojenými a nebyli na tom „tratní“. Po domluvě s lektorem lze pololetní školné ještě rozkouskovat na menší částky, klidně i na měsíce, aby to neohrozilo rodinný rozpočet. Věřte, že se vše rodičům snažíme ulehčit, už jen například kostýmy na závěrečná představení se snažíme poskládat z toho, co většina dětí najde doma v šatníku.

Naše motto: „V tanci není dobrých či zlých – tanec můžeš milovat nebo milovat nade vše!“

Za celé TANEČNÍ STUDIO N.C.O.D. srdečně zve a těší se Lenka Žůrková
tel: 723 665 935

ncod@seznam.cz, www.ncod.cz

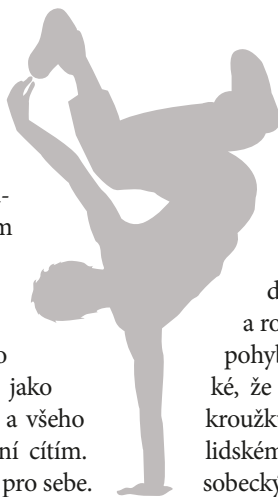
Přečtete si kousek z mé duše aneb Tanec můžeš milovat nebo milovat nade vše

Lenka Žůrková

Tanec – ten já miluji rozhodně nade vše!!! Cítím ho jako součást každého dne, každé minuty, každého okamžiku, tanec cítím úplně ve všem, i já jsem tanec... Jmenuji se Lenka Žůrková a už jako malá jsem chtěla vést taneční skupinu a rozšiřovat lásku k tanci a tanec jako takový rozesílat mezi další lidi, jako pochodeň energie, štěstí, emocí a všeho nepopsatelného, co při tancování cítím. Nechci si to kouzlo nechávat jen pro sebe. Proto dělám to, co dělám – vedu taneční studio. Kéž by si tohle mohla prožít i moje maminka, která vždycky chtěla tančit, ale tak nějak shodou okolností, možností a dalších aspektů jí to nevyšlo. Něco ze sebe my však předala a já jsem šťastná, že žiji její sen a ona ho žije skrze mě, se mnou, po mém boku, jako můj největší fanoušek a obdivovatel. Je to přece moje máma...

Původně jsem chtěla podat jen strohé informace o tom, že tu jsme, kde jsme a že k nám můžete hlásit své děti. Nic z toho by však nevypovědělo nic o tom, kdo jsme, co cítíme, proč to děláme a že tanec opravdu milujeme, a už vůbec by to nevypovědělo o tom, jak vnímáme každého tanečníka, který nám projde pod rukama a kdo jsem vlastně já. Což se vám budu nyní snažit aspoň trochu přiblížit. Doufám, že můj článek stále čtete a vydržíte až do konce.

Přemýšleli jste někdy nad tím, co od kroužku pro své dítě očekáváte? Už slovo kroužek je docela fádní v porovnání toho, co

všechno může do života vašemu dítěti dát. Od těch úplně nejprimitivnějších požadavků jako je zaplnit dítěti čas, přes začlenit dítě do kolektivu, spojit pohyb a zábavu, hledání něčeho, u čeho vydrží delší dobu, postupujeme dál – k vývoji a rozvoji dítěte, nemám teď na mysli pohybově, to je podle mě automatické, že něco takového od pohybového kroužku očekáváte, ale spíš ve smyslu lidském – umět pomoci druhým, nebyť sobeckým, umět bojovat za tým, vážit si druhých, jejich práce a nasazení, nalezení pevných lidských vztahů, které vydrží třeba i na do smrti? Ve zkratce řečeno „kroužek“, který ukáže dítěti, jak být lepším člověkem?

V prvním konceptu článku jsem měla nachystaný proslov o tom, kde nás všude najdete, jak probíhají hodiny, jak organizujeme celý rok. To vše však najdete na našich stránkách nebo vám ráda vše zodpovím osobně, emailem či telefonicky. Nyní mi budete muset prostě věřit, že to děláme tak, jak nejlépe to umíme, dle našeho nejčistšího vědomí a svědomí. Ať už jde o vedení tréninků, výběru tance, natáčení videí pro děti tak, aby mohli trénovat i doma a samy tak napomáhat svému zlepšování. Pro děti na tréninku i mimo něj děláme opravdu maximum.

Pravidelnými tréninky jednou týdně to však u nás nekončí. Pokud se dítě zamiluje do tance natolik, že mu chce věnovat více času, píše a odhodlání, může navštěvovat naše soutěžní kurzy. Na soutěže jezdíme moc

rádi - nasávat tu úžasnou atmosféru, zhlédnout novinky a nápady ostatních, odměnit je potleskem, podpořit je. Mrzí mne, že někteří stále vidí taneční skupiny jako konkurenční firmy, které mezi sebou bojují o vítězství. Takhle to opravdu není. Všichni tanečníci světa jsme jedna velká rodina, jejichž všechny členy spojuje tanec a to, co pro nás TANCIT znamená. Ano, mám radost, pokud zvítězí moji svěřenci, ale proto, že vím, že tomu hodně obětovali a jsem šťastná, že to dotáhli až do konce, mohli si užít to cinknutí medailí o krk, vychutnat si tu třešinku na dortu. A? Současně je mi líto těch, které necháváme za sebou, že také nemohli zažít ten dokonalý pocit z úspěšně završeného soutěžního dne. Věřme, že příště to vyjde i jim.

Mohla bych vám tady vypisovat všechna naše skvělá umístění z různých soutěží, ale pro mě je tou největší odměnou ta radost. Radost dětí, našich svěřenců, kamarádů, partáků, radost celkově ze všech, i úplně z cizích lidí, ze kterých ten pocit salá. Pocit štěstí, i smutku, jakýkoliv pocit, který zrovna jde skrz tanečníka ven i na „obyčejném“ tréninku. Následuje odpavení špatných emocí z těla pryč a načerpání energie nové. Ta energie, která se pak nese davem, přenáší se z jednoho na druhého, vykukuje z každého obličejíčku, jenž šel třeba zrovna kolem, a v neposlední řadě ze šťastných rodičů, jež se dmou pýchou nad výkonem svých dcer a synů. Těm především patří mé velké díky za všechno, co pro své děti dělají. Protože někteří berou kroužek svého dítěte jen jako zaplácnutí volného času a, nedej bože, kolik peněz za to chceme, panebože. A přitom to není měsíčně ani tolik, kolik utratí za jednu návštěvu kavárny. A pak jsou ti druží. Ti, co berou koníček dětí za svůj, jsou nadšeni z každé pidiradostičky, z každého pidiúsměvu,

který se jim vrací. Těm by stálo za to věnovat další pokračování tohoto příběhu, který vlastně ani příběhem být neměl. Původně jsem jen chtěla dát vědět rodičům a dětem, že máme otevřeny taneční kroužky, ale strohé nicneříkající informace neseděly k tomu, co vlastně cítím, o čem vlastně ten „kroužek“ je. Je o lidech, o přátelství, o duši, pocitu, emocích, štěstí, ale i smutku, který můžete sdílet s ostatními, a o to je lehčí ho nést.

Ano, naši tanečníci už byli několikrát první, druží, třetí, bramboroví...patnáctí... Já jsem však na ně pyšná pokaždé a to i na každém tréninku, jako by byli moji vlastní. Ten vztah, který si mezi sebou vypěstujeme, ten pocit, že mohou přijít za mnou úplně s čímkoliv a já zase za nimi, je k nezaplacení. A jak bolí to, když odchází někam dál, ať už na školu a tančit dále nebudou, či je to táhne tanečně dál? To, že už nebudou na tréninku zkrášlovat to kouzlo okamžiku? Někdo by mohl namítnout, však přijdou další tanečníci. Ano, další sice budou, snad, ale ne právě ten dotýčný. Každý je něčím jiný, každý je pro mě něčím výjimečný, každý ve mně probouzí něco jiného a dodává úplně jiný střípek do skládačky mého života.

Celou dobu hovořím o – našich, nás, my – kdo to MY vlastně je? V některých případech jsem myslela každého tanečníka, každého jednotlivce, který to MY tvoří. A hlavně je to každý z mých milovaných lektorů, kterých si neuvěřitelně vážím za to, za to všechno, co pro tanec, děti a mě dělají. Co pro nás, mě znamenají.

Proto jsem, proto žiju...

Naše motto: V tanci není dobrých, či zlých – tanec můžeš milovat nebo milovat nade vše!

ncod.cz

Příměstský sportovní tábor 2019

Trenéři sportovního tábora 2019

Tak jako vloni, tak i letos patřil první srpnový týden sportovnímu příměstskému táboru v Lanžhotě. Letos se ho zúčastnilo 33 dětí ve věku 6 – 10 let. Kemp se nesl ve stejném duchu jako loňský první ročník. Děti si mohly vyzkoušet opět různé sportovní aktivity.

Pondělní dopoledne patřilo lanžhotským tenistům. Děti jsme rozdělili na dvě družstva dle věku. První družstvo zůstalo na kurtu, kde si pod vedením tří tenisových trenérů vyzkoušelo základy tenisu. Druhá polovina se odebrala s trenéry na workoutové hřiště, kde děti poměřily síly mezi sebou. A po asi hodině se děti vyměnily. Odpoledne nás navštívil trenér kostického juda i se svými dětmi a ukázali nám základy sebeobrany. Úterní dopoledne patřilo florbalu a všeobecným hrám v tělocvičně. Po obědě a poledním klidu nás přijeli zachránit hasiči z SDH Lanžhot. Ukázali dětem hasičské auto, výstroj a veškerou hasičskou techniku. Jelikož bylo krásné letní počasí, nezapomněli na pří-

jemné osvěžení dětí. I když jsme měli v ná-zvu sportovní tábor, ve středu jsme nechali naše svěřence odpočinout a dopoledne vyrazili na městský úřad. V sálu na nás čekala knihovnice, která měla pro děti připravený program ve formě tvoření z různých materiálů a musíme uznat, že všichni byli moc šikovní. Odpoledne už se neslo opět ve sportovním duchu. Přijel za námi trenér Peter Prušánský a připravil pro nás kruhový trénink. Ve čtvrtek dopoledne za námi přijeli trenérky z břevlavskeho volejbalu a odpoledne jsme uspořádali soutěže v běhu na kratší i delší vzdálenost. Pátek

byl posledním dnem, a tak jsme připravili dětem překvapení v podobě výletu do hodonínského ZOO a lanového centra. Dle většiny dětí tento výlet patřil mezi nejlepší den z celého týdne.

Závěrem bychom chtěli moc poděkovat všem, kteří nás jakkoli podpořili a pomohli nám s realizací celého tábora.

Den koní 2019

*Za spolek Koňské stezky Podluží
Petra Uhrová, místopředsedkyně*

10. srpna jsme se opět sešli už po deváté na ranči Ostředek u škvárového hřiště na Šlajsi u příležitosti Dne koní. Program byl tradičně zajetý vozatajskými a westernovými závody. O adrenalinové vystoupení se postarali manželé Rárovi z Trojanovic a naši členové spolku předvedli ukázkou, jak za starých časů probíhala senoseč. Dospělí si mohli dát něco dobrého a naše ratolesti se projely na koni, zaskákaly si na skákacím hradě a odnesly si domů malý suvenýr v podobě krásné pomalovaného obličejce.

O pohár města se utkali čtyři vozatajové. Cenné kovy si odnesli pánové, na mou maličkost zbyla „erteplová“ příčka :-). Bronz si vyjezdil Pavel Balga, stříbro Zdeněk Uher ml., 1. místo, a s tím spojený

putovní pohár, si odvezl na ranč do Kúta Jiří Krásný, který přerušil několikaleťte triumfy Zdenka ml.

Účastnicky bohatší byly rychlostní westernové závody, zazávodili si děti i dospělí. Barely suverénně vyhrál s koněm Vlastikem Jarek Hrabec z ranče Valkýra v Hustopečích. 2. místo putovalo do Kostic Žanetě Prajkové, ranč u Bílé lamy. Bronz zůstal na Ostředku Zdenku ml., s koněm Metem se rozjezdili natolik, že ve vlajkové brali nejceněnější 1. místo. Druhé si i v této soutěži obhájila Žaneta s koněm Magic Blue Sky, třetí příčka patřila Jarkovi.

Jako hosty jsme si pozvali manželé Ivo a Markéta Rárovi z Ranče Na Žarách.

Předvedli ukázkou džigitovky – dovednosti a akrobacie na cválajícím koni. Toto odvětví vychází z ukázek jezdeckého umění donských kozáků. Stojky, přemety, nasedání, seskakování a další bylo součástí jejich fyzicky náročného vystoupení. Tomuto odvětví se věnují posledních 15 let. Myslím si, že děti si také přišly na své, když je Ivo Rára chytil do lasa :-)

Vloni naši členové předváděli lesní práce a stahování klád. Tentokrát jsme se snažili přiblížit, jak probíhá senoseč. Koně zapřažené ve stylových povozech ukázali, že i dnes ještě mají své místo na loukách.

foto Miroslav Petrla

Sekačka, obrabečka a hrabačka je nedílnou součástí této činnosti, přestože je to časově náročnější než s traktorem.

A co říct závěrem? Děkujeme za podporu. My jsme si to užili, doufáme, že Vy také a na viděnou příští rok na 10. ročníku :-)

Westernové závody v Lanžhotě již potřetí

Marek Blažej

Dne 29. 7. 2019 proběhl již 3. ročník westernových závodů v rychlostních disciplínách na rodinné farmě DELTA JANE v Lanžhotě.

Jako každý rok byl náš Westernový den zařazen do celoročního seriálu westernových závodů SWJ (Spolek westernových jezdců). V tomto roce se závěrečné klání a finále celého seriálu odehraje 31. 8. v neďaleké Moravské Nové Vsi. Komu se koně a westernový styl líbí, může nás přijet podpořit. Letošní závody máme dobře rozjeté, náš zástupce Michal Blažej se zatím drží na třetí pozici.

Předchozí dva ročníky bylo právě na naše závody až nesnesitelné horko, zejména kvůli koním jsme všechny disciplíny zkracovali (jezdilo se jen jednokolově). Vysoká prašnost v průběhu závodů způ-

sobovala komplikace u časomíry, museli jsme využít ruční měření pomocí stoppek. Proto jsme byli velmi rádi za letošní ranní deštovou přeháňku v den závodů, která nám umožnila pro všechny jezdce nabídnout téměř ideální povrch jízdní dráhy. Elektronická časomíra fungovala letos bezchybně. Ti, kteří nás navštívili, mohou určitě potvrdit, že u většiny disciplín se výsledné časy jezdců na bodovaných po-

zicích lišily o setiny vteřin, což při ručním měřením nikdy nelze objektivně změřit.

Letos se závodů zúčastnilo 14 jezdců v sedle, kteří změřili své síly celkem v šesti disciplínách. Celkové vítězství obhájila Simona Horáčková z ranče SENNA Silničná-Žarošice (mimořádně celková vítězka loňského seriálu), na druhém místě se umístila Marcela Petrášová z ranče "M" Brno, domácí Michal Blažej obsadil třetí místo.

Bylo krásné sledovat závěrečný nástup s vyhlášením výsledků, ani jednomu z oceněných jezdců nebylo více než 18 let. Já osobně jsem moc rád, že do našeho spolku SWJ vstupují noví mladí lidé, kteří se místo poflakování a mrhání času ve virtuálním světě věnují něčemu skutečnému. Nejde jen o to sednout si na koně při tréninku či závodech jako na nějaký stroj, s koněm musíte strávit daleko více času, abyste vytvořili sebranou dvojici. Kůň vám nic neodpustí, jasně vám dá najevo, jak vás vnímá. A když na to máte, můžete tyto nabyté zkušenosti využít i v běžném životě. A to je na tom to krásné.

Skautský tábor

Kateřina Holobrádková

Letošní desetidenní skautský tábor proběhl v druhé polovině července na louce u řeky Oslavy pod obcí Čučice. Tábořiště se skládalo z podsadových stanů, hangáru, indiánského teepee, polní sprchy a kuchyně s jídelnou. Bylo kouzelné také tím, že se k němu nedalo dostat suchou nohou a tudíž veškeré zásobování a přístup k tábořišti byl možný pouze přes koryto řeky. Účastnilo se jej 28 dětí a 12 vedoucích.

Kromě hraní her a učení skautských a zálesáckých dovedností nechyběl sportovní turnaj o putovní pohár Akičita. Každý podvečer jsme se utkali v různých sportech, jako je například baseball, ringo, frisbee, lakros nebo třeba volejbal. Nechyběla ani tábořová olympiáda, při níž jsme si vyzkoušeli netradiční disciplíny, či braňák, který pro-

věřil na stanovištích rozestavěných téměř na dvoukilometrové trase naši rychlost i nabitě skautské vědomosti. Vrcholem tábora byl sobotní večer, kdy svůj slib při slavnostním ohni složila jedna světluška, dvě vlčata a jeden skaut. Na společný výlet jsme se vypravili do zábavného parku Permonium, kde se nám moc líbilo. Letos jsme pomáhali pirátskému kapitánovi Morningovi získat posvátnou dýku, která přináší nesmrtelnost, a zároveň jsme pomohli zdejším domorodcům osvobodit jejich ostrov od nadvlády zlého šamana. Nakonec jsme získali jak poklad, tak i dýku, aby náš oddíl byl navěky nesmrtelný. Po celý tábor vládla přátelská a veselá nálada. I přesto, že jsme byli v lesích

bez elektriny, signálu nebo tekoucí vody, zvládli jsme to moc dobře a mnohdy nám tyto vymoženosti ani nechyběly. Deset dnů plných dobré nálady a nabitého programu utekl jako voda a domů jsme se vraceli naplnění krásnými zážitky a dojmy.

foto Ondřej Topolanský

Oddíl stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot cíle do sezóny 2019/2020

Gabriela Polášková

Tak jako pro školáka je i pro hráče stolního tenisu měsíc září spojený se startem do nové sezóny. S tím souvisí povinnosti, ale také správně nastavené cíle.

Hráči nejvýše postaveného A mužstva hráli v uplynulé sezóně 3. ligu mužů skupiny D, ve které se umístili na krásném 5. místě z celkového počtu 12 účastníků. Cílem pro nadcházející sezónu A mužstva je navázat na velmi dobré výkony z minulé sezóny a udržet se ve 3. lize.

B mužstvo v minulé sezóně vlivem nedostatku hráčů a velké marodky sestoupilo do Krajské soutěže 2. třídy. Nově vytvořená sestava B mužstva bude mít za úkol vybojovat zpět nejvyšší soutěž v kraji.

Na loňskou úspěšnou sezónu se pokusí navázat hráči C mužstva, kteří postoupili do Krajské soutěže 2. třídy, přičemž se po základní části soutěže pyšnili bilancí 18 výher, 1 remízy a pouze 3 proher. Na cestě za postupem do Krajského přeboru 2. třídy nejdříve přemohli tým SPIN Lednice a následně zvítězili i ve finále nad mužstvem TJ SPORT Némčický. Cílem C mužstva pro sezónu 2019/2020 je udržet se ve vybojované druhé nejvyšší krajské soutěži.

Veleúspěšnou sezónu mají za sebou hráči D mužstva, kteří hráli prvním rokem Okresní přebor 3. třídy, ve kterém

v sezóně 2018/2019 vyhráli všech 22 utkání a suverénně tak postoupili do Okresního přeboru 2. třídy. Jejich cíl pro začínající sezónu je poměrně ambiciózní – dostat se do play-off a zahrát si o postup do Okresního přeboru 1. třídy.

Pro družstvo mládeže stanovili jeho trenéři cíl držet se ve středu tabulky a účastnit se bodovacích turnajů jednotlivců. S příchodem nové trenérky – Denisy Pyskaté, bývalé české mládežnické reprezentantky, chce oddíl stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot vytvořit nové dívčí družstvo.

Nábor dětí do oddílu stolního tenisu

Chcete, aby vaše dítě bylo rychlé, hbité a mělo skvělý postřeh a cit v ruce? Přihlaste ho do oddílu stolního tenisu v Lanžhotu.

Soustředění lanžhotské mládeže v Olomouci
zleva Jakub Pardovský, Alena Krontorádová, Vít Krupica

žhotě, kde může rozvíjet své schopnosti v mnoha směrech. Stolní tenis je skvělý i jako doplňkový sport v zimním období.

Hledáme chlapce i děvčata od 6 let s touhou vyzkoušet halový sport, kde nehrozí zranění od soupeře.

Přijít můžete každé úterý a pátek od 17:30 hodin do tělocvičny ZŠ Lanžhot. Potřeba je mít jen sálovou obuv. Pálku půjčujeme.

Facebook - Stolní tenis Lanžhot

Fotbalové soustředění v Němčíčkách 2019

Kolektiv trenérů mladší a starší přípravy

Fotbalovou sezonu mladší a starší přípravy jsme zakončili tradičním, v pořadí již pátým, soustředěním v Němčíčkách, kterého se tentokrát zúčastnili čtyři trenéři a rekordní počet jednatřiceti malých fotbalistů. Letos jsme vyrazili v neděli po obědě 23. června a návrat byl plánován na čtvrtek 27. června taky po obědě. Opět jsme byli ubytovaní v penzionu na fotbalovém hřišti, kde jsme měli neomezeně k dispozici jak fotbalové hřiště, tak i nově zrekonstruovaný bazén, různé houpáčky, prolézačky, trampolín, tenisové hřiště a pingpongový stůl. Snídaně a svačiny jsme měli zajištěné přímo v bufetu na hři-

šti a na obědy a večere jsme chodili do nedaleké jídelny.

Letos nám oproti loňskému roku vyšlo počasí. Dopoledne jsme trávili buď na hřišti, nebo jsme si udělali výlet na roz-

hlednu nad Kraví horou. Odpoledne jsme vždy dováděli v bazénu a podvečery jsme si krátili různými hrami. Někteří hráli tenis, ping pong, fotbal, karty, sázky a dostihy a také jsme si udělali táborák a opekli špekáčky.

Závěrem bychom chtěli poděkovat fotbalovému oddílu za finanční podporu, rodičům a také všem příznivcům, kteří nás celou sezonu jakkoli podporují a fandí nám.

Úspěšná soutěžní sezóna pro Klub mažoretek Valtice

Nikola Šedivá

Klub mažoretek Valtice patří mezi nejlepší týmy v České republice. V loňském roce to dívky potvrdily ziskem zlaté medaile na Mistrovství světa v mažoretkovém sportu pro rok 2018. Proto do soutěžní sezóny 2018/2019 vstupovala děvčata i jejich trenérky s velkým nadšením a touhou

dokázat, že patří mezi elitu tohoto sportu právem.

Klub mažoretek Valtice (KMV) navštěvuje téměř 50 dívek od 3 do 26 let. Podle věku jsou dívky rozděleny do pěti věkových kategorií: školčátka (3 až 5 let); little kadetky (5 až 7 let); kadetky (6 až 11 let); juni-

orky (12 až 14 let); seniorky (15 až 26 let). Mezi nimi i čtyři dívky z Lanžhota: Barbora Pincelová, Ema Říhová, Eliška Létalová a Markéta Čechová.

Soutěžní rok pro tyto dívky začíná v září, kdy se začíná trénovat práce s hůlkou, gymnastická, baletní a taneční průprava. V říjnu dívky mají několikadenní soustředění, kde se věnují nácviku nových choreografií. Tento proces trvá až do jara, kdy dívky čeká první soutěž - kvalifikace na Mistrovství České republiky v mažoretkovém sportu. Děvčata se zúčastnila kvalifikace v Ivančicích a Zruči nad Sázavou ve dnech 13. až 14. dubna 2019. V tyto dny dívky soutěžily v mnoha kategoriích i disciplínách, kde získaly mnoho zlatých medailí a postupů do finále MČR. Mistrovství České republiky se letos konalo v Ostravě, v Trojhalí Karolína, kde soutěžili dívky i chlapci ze 46 týmů z celé České republiky. Klub mažoretek Valtice se v této velké konkurenci neztratil a vybojoval mnoho úspěchů: skupina seniorek v kategorii senior baton stage získala 6. místo (postup na ME i MS), skupina junior baton stage 10. místo (postup na ME) a skupina senior classic baton po roce opět vybojovala 1. místo a titul Mistr České republiky (postup na ME i MS). Kromě skupin dívky soutěžily i v sólo formacích. Barbora Pincelová se svým sólem na téma Spider-man získala 5. místo v kategorii sólo 2baton junior (postup na ME i MS), v duu se svou kamarádkou Veronikou Čechovou se umístily na 9. místě v kategorii duo 2baton senior (postup na ME, dodatečný postup na MS), s miniformací 2baton senior se umístila na 4. místě (postup na ME i MS). Ema Říhová se umístila se svou kamarádkou Natálií Šuterovou na krásném 14. místě v kategorii duo baton

junior. Ostatní dívky z tohoto týmu taktéž získaly umístění na předních místech a postupy na další soutěže. Souběžně s MČR probíhala i postupová soutěž Mistrovství ČR ve výkonnostní třídě B, kde měl KMV taktéž své zastoupení. Skupina kadetek získala 8. místo, miniformace cadet baton se umístila na 5. místě a miniformace junior baton na 3. místě. V těchto formacích tančí Markétka Čechová (kadetky) a Eliška Létalová (juniorky).

Ve dnech 12. až 16. 6. 2019 probíhalo Mistrovství Evropy v Chorvatsku. Toto mistrovství bylo opět pro mažoretky z KMV velmi úspěšné. Skupina baton senior získala 6. místo (postup na MS), skupina baton junior vybojovala 4. místo (postup na MS) a skupina Classic baton senior si odvezla 2. místo a titul I. Vice European Champion (postup na MS). Miniformace 2baton senior získala 3. místo a titul II. Vice European Champion (postup na MS). Barbora Pincelová se svým sólem skončila na krásném 9. místě. Poslední soutěžní den v Chorvatsku patřil Evropskému poháru pro výkonnostní třídu B, kde se skupina kadetek umístila 4. místě, miniformace cadet baton na 2. místě a miniformace junior baton na 2. místě.

Po krátké letní pauze se dívky znovu sešly na začátku měsíce srpna, aby společně trénovaly na událost celé sezóny: Mistrovství světa v Praze, které se konalo ve dnech 20. až 24. srpna a Světový pohár pro výkonnostní třídu B dne 19. 8. 2019, kde se skupina kadetek umístila na krásném 8. místě, miniformace cadet baton na 5. místě a miniformace junior baton na 2. místě. Od 20. 8. se konalo již zmíněné MS v hale Královka. Barbora Pincelová zde získala se svým sólem 9. místo, s duem senior 2 ba-

ton se probojovala s Veronikou Čechovou na 6. místo a s miniformací senior 2baton získala 4. místo. Se skupinou juniorek se umístily na 8. místě (v této skupině soutěží všechny dívky z Lanžhota: Barbora Pincelová, Ema Říhová, Eliška Létalová i Markétka Čechová). Tento ročník MS byl výjimečný v několika směrech, tím hlavním bylo, že ve dne 20. 8. 2019 vysílala Česká televize v přímém přenosu na kanále ČT sport kategorii baton senior stage (Barbora Pincelová, Ema Říhová). Diváci tak mohli v živém přenosu vidět úspěch těchto dívek, kdy se jim podařilo ve velké konkurenci získat 3. místo v této kategorii a titul II. Vice World Champion. Poslední den MS se konala soutěž v kategorii Classic baton senior, kde se dívky snažily navázat na svůj loňský úspěch. A podařilo se. Dívky po roce opět vybojovaly 1. místo a obhájily tak titul Mistr světa!

V měsíci září čeká dívky každý víkend vystoupení v různých okolních městech, kde předvedou své úspěšné choreografie. Taktéž na ně můžete narazit dne 8. 9. 2019 v Břeclavi, kde se budou reprezentovat na Veletrhu volnočasových aktivit na Cyklosféře v areálu pod zámkem od 13 do 17 hodin. Nábor nových členek proběhne 12. 9. 2019 ve školní tělocvičně ve Valticích.

O putovní pohár města Lanžhot

Lenka Uhrová

Na Cyrila a Metoděje se již tradičně pořádala soutěž v požárním útoku „O putovní pohár města Lanžhot“. Mohli jsme se opět přesvědčit, že naše závody jsou velmi oblíbené jak mezi diváky, tak mezi soutěžními družstvy. Mužských týmů se letos sjelo 18, ženské čtyři a v nové kategorii juniorek se předvedlo pět celků.

Muži běželi klasicky na 3B (to jsou takové ty hadice, co vedou přímo z mašiny, kdybyste nevěděli ☺), ženy a junioři měli zkrácenou trať na

2B. Soutěž byla na dvě kola, takže trvala do pozd-

ních odpoledních hodin. No, možná spíš do brzkých večerních hodin. Pokud teda nepočítám následné oslavy. To bych řekla do brzkých ranních hodin.

Výkony byly velice vyrovnané, takže se bylo na co dívat. Také počasí přálo. Děti se mohly vyřádit na skákacím hradě, osvěžit se v oblíbené vodní pěně, uhasit hořící domeček či se vykoupat v kaluži... fantazii se meze nekladly ☺.

Soutěž zahájili naši chlapi s takovým opatrnějším útokem a časem 21,99 s. V druhém kole se ale předvedli a ukázali, co v nich je, když dokončili za 18,81 s. Jee, to bylo radosti! Nejlepší čas sezóny jim však stačil pouze na krásné 6. místo.

Putovní pohár si odvezli muži z Mistřína B za čas 17,48 s.

Za ženy jsme se na start jako první postavily my. První útok „na jistotu“ se nám podařilo udělat letošní premiérovou devatenáctku. Teda 19,89 s, abych byla přesná. Obrovská radost z výkonu se opakovala. Koutky nám však trochu spadly, když se časomíra při poštorenském útoku zastavila v čase 19,88 s.

Bohužel, druhý útok jsme nedokončili. Pro nás tedy 2. místo s mírně hořkou příchutí za Poštornou o 0,01 s. Ano, i to se v požárním sportu stává. Ale v závěru zvítězila spíše radost ze super času, než smutek z tak těsné porážky.

Celou soutěž zakončila nová kategorie juniorů. Jedná se o smíšený dorost ve věku 14-18 let. První místo vybojoval slovenský tým Skalica Schaeffler s časem 19,83 s.

Myslím, že závody byly velmi vydařené. Jako sbor jsme předvedli skvělou organizaci soutěže i parádní výkony na trati. Velký dík patří všem sponzorům, kteří se na průběhu podíleli a také divákům, kteří nás přišli podpořit. Bylo vás faaakt hodně! Děkuje a moc si toho vážíme. Jsme rádi, že je o domácí soutěž takový zájem a těšíme se na příští rok ☺.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1000 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321

e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot

odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz

Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petrlová, P. Vlasák, S. Markovičová, Věra Hostinová, Michaela Tučková

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: září 2019

Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz

Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687

Uzávěrka zpravodaje 4/2019 – 15. 11. 2019

Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Moravský psí den

Cesta po USA

